Akbaba

«Binlerce Türk aydını Amerika'da çalışıyor.» — Gazeteler —

Kennedy — Doktorlar alıyorum, mühendisler alıyorum, bilim adamları alıyoruuum!..

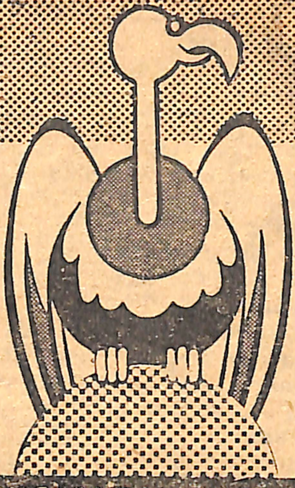
Yılın üçüncü çekilişine
katılabilmek için,
son para yatırma tarihi
19 Temmuz Cuma günüdür.
Acele ediniz.
Bu çekilişte: Ankarada
10 Apartman dairesi,
1 adet 100.000 lira,
çeşitli ve zengin
para ikramiyeleri.
Türkiye İş Bankası
en fazla ikramiye veren
bankadır.

Çekiliş: 18 Eylül

Faal - 4932 - 172

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukcu, Sadi Dinççağ, Erdoğan Özer.
*
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 4 — Sayı : 103
18 Temmuz 1963
YIL : 41
*
Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Cân-ı Aziz!

Devlet Babanın, basın anadan iki çocuğu vardır: Gazete ve dergi...

Bunlardan birincisi öz evlâttır, ikincisi üvey...

Yeni esvaplar, yeni gömlekler, yeni kunduralar, cep harçlıkları, davetler, ziyafetler, seyahatler hep birincisine...

İkincisine birşey yok mu?.. Vaaar: Basın kanunundaki bütün cezalar, bütün zorluklar, bütün yükler...

Dergiler, günlük gazetelerle yalnız sıkıntıda eşittir.

Birkaç örnek sıralıyalım: Diyelim ki, Dışişleri Bakanı Japonya'ya gidiyor... İlk dâvet edilen, satışı çok bir gazetenin sahibidir. Ama, o sayın patron, tek satır yazmaz, kalemi, yalnız milyonluk gelir hesaplarını yapmak, çek defterine imza atmak için kullanırmış. Zarar yok, patron ya, zengin ya, baş üstünde yeri var!

Ama haftalık bir derginin baş yazarı, aylık bir derginin sahibi, aydın okurlar arasında yeri ne olursa olsun, Sayın devlet adamının, akılcığından bile geçmez.

Bu akılcık bilmez ki, başka dünyalarda da olduğu gibi, bizde de, düşünce ve duygu akımlarına yüz yıldır yön veren dergilerdir. Bu akılcık bilmez ki, tanzimat, kendi fikirlerini yaymak için, gazete değil, mecmua aramıştır. Bu akılcık bilmez ki, fikir ve sanat varlığımızın batıya açılan ilk penceresi Servet-i Fünun'dur. Bu akılcık bilmez ki, İslâm birliği idealini güdenler, haftalık Sebil-ülreşat'da toplanmışlardır. Bu akılcık bilmez ki, Türkçülerin, Milliyetçilerin bayrağı Türk yurdu'dur. Bu akılcık bilmez ki, Klerikalizm'e karşı savaşan ilk lâyıklar İçtihat dergisi yazarlarıdır. Bu akılcık bilmez ki, İttihat ve Terakki Cemiyeti dergilerin büyük önemini sezmiş ve Yeni mecmuayı çıkarmıştır. Bu akılcık bilmez ki, Halk Partisi bile, Peker genel sekreterken bu yolu tutmuş, Ülkü'yü kurmuş, ama yürütememiş, yaşatamamıştır... Ve bu akılcık bilmez, bilmez, bilmez ki, bugün düşünce ve duygu dünyamızdaki avarelik böyle bir bayrak dergi olmayışındandır.

Şimdi, varsa günlük gazete, yoksa günlük gazete... Dergi mi?.. Kendilerine uygun dille söyleyim: Boş ver!

Dedim ki, vergide, cezada, yükte eşitiz: En büyük tirajlı günlük gazete, devlete ne vergi öderse, dergi de ayni ölçüler içinde öder. Çalıştırdığı sekretere, yazı işleri müdürüne, kuruşu kuruşuna günlük gazetelerle eşit maaş verir. Bu dergi, haftalık değil, aylık bile olsa!

Amaaa... Gelelim yağlı tarafına, ballı tarafına... Resmî ilân mı? Hani şu gazete başına — Maşallah diyin! — yılda yarım milyon liraya kadar gelir sağlayan örtüsüz ödeneğe... Yoook, bu yağma edilen Hasan'ın böreğinden bir lokmacık bile dergilerin kursağına girmez!

Devlet baba, bu işe bir son vermeyi düşünmüş. Ama, üniversiteye bıraksa, tekrar birbirimize gireriz.. Partilerarası bir karma komisyona bıraksa, işe politika bulaşır. Tutmuş, pek güzel, pek yerinde bir kararla bu konunun incelenmesini Milletlerarası Basın Enstitüsünden istemiş...

Şimdi, biri İsviçre'li, biri Avusturyalı iki uzmanın — sahiden tarafsız, sahiden yetkili iki uzmanın — hazırladığı rapor, günlerdir Milliyet gazetesinde çıkıyor. Okuyoruz, beğeniyoruz, faydalanıyoruz.

Resmî ilânı, basın hürriyeti için korkunç tehlike sayan bu rapora uyulur ve bu tehlikeli kaynak kurutulursa ne olacak?

İşte, yumruklaşan kalemleri, ölüm kalım maçına zorlayan bu korkudur.

Devlet babanın başka işlerle beraber bizim işlerimizi de artık dünyadaki örneklerine benzetmesini isteriz.

Nasıl mı?

Nice ticaret adamı, nice iş adamı, nice işletme adamı, satacağı malı, kuracağı makineyi, takacağı yedek parçayı, şunu, bunu, bir ithal ölçüsü içinde kendisi getiriyorsa, bizim de kâğıdımızı dünya piyasasından getirmemiz için kapılar açılmalıdır.

Kâğıt, kafamızın ekmeğidir bizim. Ve Türkiye'nin en büyük açlığı, kafa açlığıdır. Bütün kara ve kızıl salgınların kaynağı olan bu korkunç açlığı gidermenin tek yolu var: Okumayı yaymak... Bunun da tek yolu var: Gazeteyi, dergiyi, kitabı güzele ve ucuza ulaştırmak.

Yunanistan'da kâğıttan gümrük alınmaz. Eskiden, ama çok eskiden değil, şu avucu son derece sıkı Hasan Saka merhumun Maliye Bakanlığı yıllarında bile Türkiye'de de kâğıttan gümrük alınmazdı...

Giden resmî ilâna karşı, gazetelerimiz pek haklı olarak hükûmetten bu güzel cömertliği isteyebilirler.

Sonra, gelir vergisinde de mutlaka gazeteler, dergiler, kafa işçileri yararına bir değişiklik isteriz. Bir çorap makinesiyle, bir kafa makinesi bir midir?... Bir lâstik, bir dokuma fabrikasının sahibi, hastalandığı gün o makinelerin ne dişleri gıcırdar, ne vidaları sızlar. Çarklar, eski hızıyla dönmeğe devam eder yine... Ama, gazetesine, dergisine imzasıyla şahsiyet veren bir yazar yatağa düştüğü gün iş böyle midir?

Bizim kafa makinemizden, çorap makinesi gibi vergi alınmaz...

Size bir fıkracık anlatayım.

Fakirin biri:

— Bal ile kaymak ne lezzetli oluyor, ne lezzetli oluyor, demiş...

Arkadaşı sormuş:

— Yedin mi?

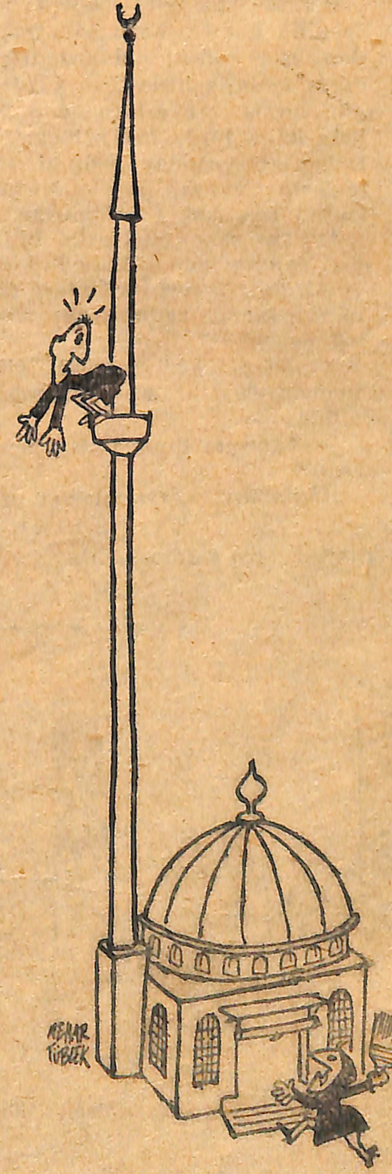
— Hayır, demiş, yiyenleri gördüm!

Ben de resmî ilân karşısında kâh dudaklarımı, kâh avucumu yalayarak ayni şeyi söylüyorum.

Evet, evet... Gazetelerin cân-ı azizi, ilân-ı leziz ile beslenmelerine bir son verelim... Ama, İzmit Fabrikasının açık veren çarklarını kendi alın terimiz, kendi göz nurumuzla yağlıyarak değil!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir adam karısını boşadığını minareden ilân etti. — Gazeteler —

Karısı — Kendine güveniyorsan in aşağı bakayım!

HAZİNE MELÂHAT

Naci Sadullah

Sene 1936... Rahmetli Mahmut Yesari o sırada, annesi, babası, oğlu ve dede yadigârı Emsâl bacısı ile birlikte Kadıköyünün Şifa'ya giden yolu üzerinde, üç katlı ahşap bir evde oturuyordu. Evin her katında ikişer oda var: Üst kattaki odalardan birine pederle valide, diğerine de oğulla bacı yerleşmişler.

Orta kattaki odalardan biri misafir, diğeri de yemek salonu.. Alt kattaki odalar Yesari'nin işgali altında. Bunlardan birisi kitaplık... Birisi de Yesari'nin ve İstanbul'dan ona misafir gelip de mutlaka vapuru kaçıran dostlarının müşterek ve özel meyhane ve yatakhaneleri...

Buraya en sık mihman olanlar arasında rahmetli Ömer Rıza Doğrul, Cumhuriyet gazetesinin yazı işleri müdürü rahmetli Agâh, bir de henüz rahmetli olmayan bendeniz varız.

Odanın karşılıklı divanlarındaki örtüler altında iki yatak her zaman hazırdır. Şayet kalacaklar ikiden fazla olursak, annesinin ıhlıya ıhlıya orta kata kadar indirdiği yatakları bizim özel motele taşımak Yesari'ye düşüyor...

Bu motelde demlenmek istediğimiz geceler, hizmetimizi kulakları oldukça ağır işiten arap bacıcık görmekte...

Kitapları arasında kendi halinde yaşayan ve ortalıkta pek seyrek görünen babasına karşı da çok saygılı olmakla beraber, Yesari'nin aşırı derecede sevgisi ve çekintisi annesinden... Şayet aramızda bulunan bir arkadaşı evine götürmekten kaçınırsa, biz biliriz ki, Yesari, annesinin ondan hoşlanmadığını sezmiş bulunacaktır... Eğer eve gecenin ilerlemiş saatlerinde giriliyorsa yukarıda yatanları bilhassa valide sultanı uyandırıp rahatsız etmemeye âdeta birer hırsız dikkati gösterilecektir.

O zamanlar, hayatımızın Babıâli dışındaki büyükçe kısmı işte bu dostlar arasında ve bu dekorlar içinde geçip giderken, bir gece Kadıköyünün iskele rıhtımındaki İnci Gazinosunda Yesari ile demlenmeye koyulduk... Ömer Rıza'yı aramış bulamamışız. Agâh, gazinoda bize oldukça geç katılabileceğini söylemiş.

İkimiz, onu bekleyerek çakıştırırken Yesari, Agâh'a dair bir gönül olayını anlatıyor: Adeta inanılmıyacak tesadüflerin aksilikleri yüzünden yıkılmış bir gerçek aşkın uzun, acıklı, kolayca roman olabilecek bir hikâyesi bu...

Ben, bir taraftan, usta romancının dilinde enfes ve santimantal bir komedi üslûbuna giren bu hikâyeyi dinliyorum. Bir taraftan da karşımdaki masada tek başına demlenen bir kadına bakıyorum.

Doğru dürüst oturup rakısını içse, kadının bakılacak hiç bir tarafı yok... Sıhhatsiz yüzünde tabiatın hiçbir renginden eser kalmamış... Ama buna rağmen ona, şiddeti gittikçe artan bir acıyışla bakıyorum. Çünkü, kendi kendine bir şeyler mırıldanırken başını:

— Ben ona gösteririm... Alacağı olsun...

Demek ister gibi öfkeli bir tehditle öne arkaya sallayışından, rakı kadehlerini ard arda, âdeta içkiyi zehirleştirmek ister gibi hırsla yuvarlayışından ve hele ikide birde kesik hıçkırıklarla ağlayışından belli ki, bu kaderin zaten yere serdiği kadını pek fena yaralamışlar...

Agâh'ın aşk hikâyesini bitirdiği zaman, onu, Yesari'ye de gösterdim. Yesari birdenbire dönüp bakınca, kadınla göz göze gelmişler...

Masadan, kedi pençesi gibi tırmalayıcı bir ses üstümüze atıldı:

— Tanıyamadınız mı beyefendi?

Kadınlara karşı daima pek

mahcup mizaçlı Yesari kıpkırmızı kesilerek olanca nezaketiyle özür diledi:

— Affedersiniz hanımefendi, sizi pek sevdiğim bir tanıdığa benzettim de acaba o mu, değil mi diye bakıyordum...

Kadın hâlâ öfkeli gözlerle Mahmut'u dikizliyor ve bu özrü kabul etmekle hır çıkarmak arasında bir duraksama geçiriyordu.

Mahmut, tehlikeyi savuşturmak için:

— Belki, dedi, biraz fazlaca baktıysam tekrar özür dilerim: Gözlerim miyop.. Üç adım uzaktaki çehreleri bile zor seçiyorum...

— Aklına gözlük kullanmak gelmiyor mu?

— Gözlüğüm var hanımefendi, düşürüp bir camını kırdığım için tamire bıraktım...

Mahmut'un bu sonuncu karşılığı üzerine kadın masasından kalktı, sendeleye sendeleye sandalyesini de sürükliyerek Yesari ile benim aramıza çöktü.

— Öyle ise hadi yakından bak... Ama yüz görümlüğü bir duble rakı isterim.

Hemen garsonu çağırdık. Kadın, keyiflenmişti artık. Mahmut'a:

— Öyle uzaktan uzağa bakmaktan iş çıkmaz, beyefendi dedi, önce sosyete usulü bir tanışalım sizinle... Ben Melâhat... Hazine Melâhat derler bana...

Bizim birşey söylememize vakit bırakmadan, bir eliyle öbürünü bilekten dirseğe kadar sıvazlıyarak:

— Bir zamanlar nalı buradan buraya kadar altın bilezikten etim görünmezdi de ondan...

Sonra da gözlerini benimkilere dikerek sordu:

— Ya siz kimsiniz?

— Bu bey romancı... Ben de onun kâtibiyim.

Bu tanıtma, Hazine Melâhat'in daha çok Yesari'ye musallat olmasını sağlamaya yetmişti. Çünkü, bu tanışmanın bitmesiyle kadının,

— Romancı ha?...

Diyerek bakışlarının olanca dikkatini yeniden onun üzerinde toplaması bir olmuştu:

— Demek sen romancısın ha?... Romancı... Öyle ise bu gece seni Allah gönderdi bana... Hem vallaha, hem billâha Allah gönderdi... Romanımı yazdırmadan seni dünyada bırakmam...

Ben çaresiz artık işi alaya dökmek yoluna sapmıştım. Mahmut'a bakarak ciddiyetle:

— Bir romancı için bu hanım ne hazine, ne hazine Mahmutcuğum diyordum.

Mahmut, her sinirlenişte yaptığı gibi teker teker kaşlarını koparıyordu:

— Sen hanımefendiiyi iyice dinle, notlarını al, ben sonra romanını yazarım...

Kadın kızdı:

— Romancı olacak beyimin nezaketine bak: Beni hemen kâtibine ciro ediyor...

Sonra sıska yumruğunu masaya vurarak haykırdı:

— Hayır efendim, benim romanımı kâtibin değil, sen yazacaksın.

Ben, Yesari'nin zıddına zıddına tasdik ediyorum:

— Melâhat hanımın hakkı var.. Sen bu hazineyi doğrudan doğruya kendin ele almalısın...

Mahmut bunalıyordu:

— Yazarız, yazarız... Hele hanım efendi bir iki tane içip biraz açılsın... Hayatının romanını kana kana anlatabilecek kafayı bulsun.. Ondan sonra yazması kolay...

Besbelli ki, Mahmut, zaten dili dolaşmaya başlamış bulunan Hazine Melâhat'i birkaç kadehle sızdırıp kurtulmayı tasarlıyor...

Kadın, gelen dubleyi iki yudumda boşaltınca bu taktiğin sökebileceğine benim de aklım yatıyor.

— Garson, oğlum bize rakı yetiştir...

— Duble mi, tek mi beyim?

— Teki, dubleyi bırak: Sen bize bir büyük şişe rakı koştur...

— Başüstüne paşam.

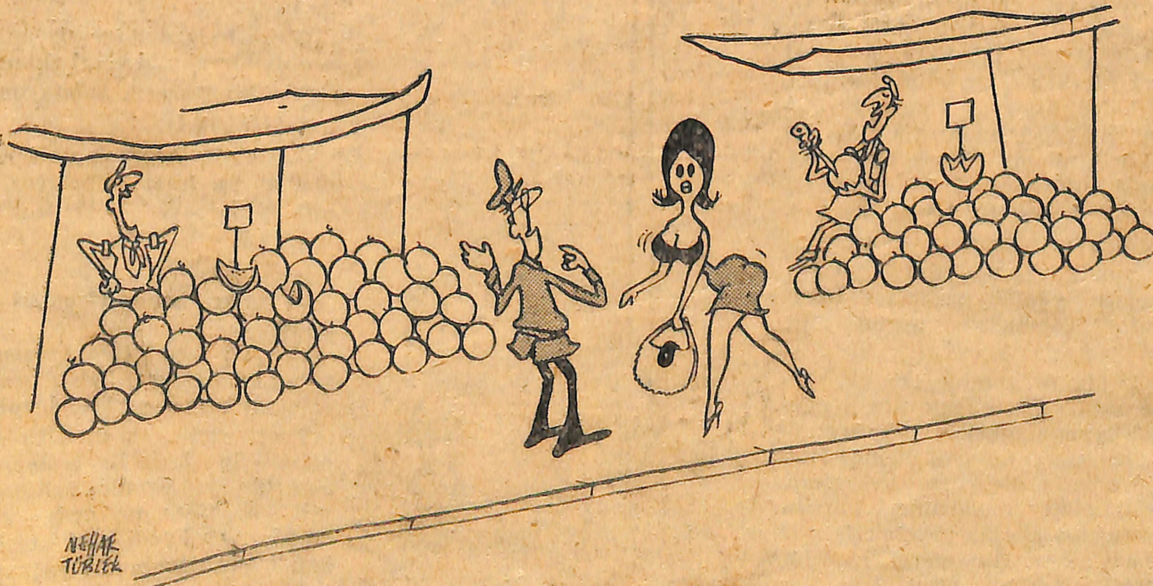
Garson seyirtiyor ve Mahmut'la ben gittikçe gevşeyen kadının roman diye anlattığı hayatı dinliyoruz.

Onun roman sandığı şey iki cümlelik: Bir şoför sevmiş. Belâlısı, olanca hazinesini yedikten sonra, yüz çevirmiş kendisinden...

Kadın, işin sonunu başında söylediği için biz ondan sonraki tafsilâta kulak bile asmıyoruz.

Ben, Mahmut'a nisbetle çok rahatım. Çünkü hazine Melâhat işi romancının kafasına yerleş-

Karpuzlar için yer ayrıldı. — Gazeteler —

— Bu tarafa!..

tirmek istediği için ara sıra: Öyle değil mi?... Bu bana revamıydı?... Sen olsan bu adamı zımbalamaz mısın diye sorularını hep ona yöneltiyordu.

Ama kadın hikâyesini tamamlıyamadı. Garson başımıza dikilmiş:

— Vakit tamam beyler, diyordu...

Kadının öteki sofrada yiyip içtiklerinin hesabını da görerek, çaresiz hep beraber kalktık. Niyetimiz onu bir araba ile evine bırakıp geçmek...

Nerdeee?... Hazine Melâhat'in asıl serhoşluğu sokakta başladı: Yıkılıyor, kaldırıyoruz... Kaldırıyoruz, tekrar yıkılıyor.

— Eviniz nerde sizin?..

— Evim barkım yok benim... Yıktılar benim evimi...

— Canım, geceleri nerde yatıp kalkıyorsunuz?

— Nerde sabah orda akşam benim için...

— Belli bir oturma yerin yok mu hiç?

— Var... Daha dün taşındım... Ama bu kafayla bulamam ben orasını.

Kadının bir kolunda ben, öbür kolunda Yesari. Ondan gelecek cevaplardan ümidi kesmiş birbirimizle konuşuyoruz:

— Ne olacak şimdi Mahmut?

— Şuraya bir kenera bırakıp tüyelim...

— Olur mu hiç? Gazinonun bütün garsonları bizimle beraber çıktığını biliyorlar... Allah korusun başına bir iş gelirse, yarın hesabını bizden sorarlar...

— Polise götürsek?

— Bu ifade veremez, sabahlarız...

— Öyle ise çare yok, eve götüreceğiz. Birkaç saat uyursa aklı başına gelir herhalde... O zaman, telefonla iskeleden bir araba çağırıp bindirir, gönderiririz...

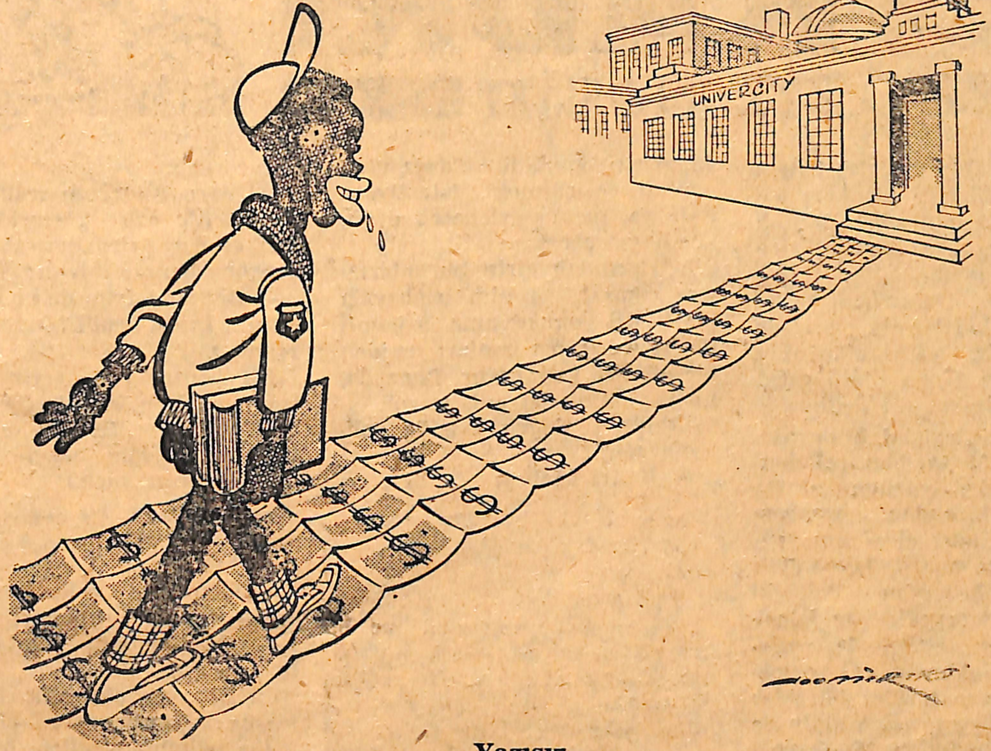
— Ya annem çakarsa?

— Nerden çakacak? Onlar çoktan uyumuştur.

Bu karar ve bu plânla eve gelişimiz sessiz sedasız oldu. Kadını divanlardan biri üzerine yavaşça serdik, Mahmut üçüncü bir yatak indirmek için en üst kata çıktı.

Adamakıllı serhoştum doğrusu. Uyku göz kapaklarıma bastırıyordu. Kadının baş ucunda uyanmasını sabaha kadar bekleyemezdim. Çalar saati dörde ayarlayıp ben de yatağa uzandım.

Bu ara kulağıma bir ses gelir gibi oldu. Kapıyı aralayıp kulak kabarttım: Mahmut, alt merdivenin ortasından üst kattaki annesi ile konuşuyordu:

Yazısız

— Yatak mı aldın Mahmut?

— Evet anne...

— Kimler var?

— Naci beyle şey var... Agâh bey...

— Ooo, hoş geldiler... Dur, ineyim de birer kahve pişireyim size...

— Sakın... Sakın zahmet etme!.. İstemiyorlar anne... Naci bey konyak içiyor, Agâh bey de gelir gelmez yatıp sızdı!

— Vah vah... Geçmiş olsun. İyi uykular öyleyse...

Tehlike atlamıştı. Gelen yatağı yere serdik, tam uzanmaya hazırlandığımız sırada oda kapısı tık tık etmez mi?

Mahmut telâşla fırlayıp kapıyı araladı: Gelen Emsâl bacı idi:

Büyük hanım yollamış, bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyormuş. Mahmut hiçbir şeye ihtiyacımız yok diyordu ama, bacı ille içeri girmek istiyordu: Kendi sevimli şivesi ile açıkladığına göre, «Beni de, Agâh beyi de şok göreceği gelmişti...»

Bacıyı zar zor savdık, önce Hazinenin üstüne bir battaniye örttük, sonra yalnız kunduralarımızı, kıravatlarımızı, bir de ceketlerimizi çıkarıp biz de yattık...

Tam dalıyordum ki, acı bir korna sesi ile uyandım. Kapının önünde biri:

— Agâh bey geldi teyze... Beyler evdeler mi diye soruyor.

Ben, Mahmut'u sarsıp uyandırarak:

— Kalk, dedim, vodvil tamam oldu.

— Ne oldu?

— Agâh gelmiş... Galiba annenle konuşuyor...

Mahmut:

— Ne diyorsun?... Diyerek fırladı.

İkimiz de sokağa çıkınca gördük ki, Agâh arabada oturuyor, şoför Osman, üst balkondan sarkmış bacıyla konuşuyor.

Allahtan ki, Emsâl bacının kulakları sağırca... O: «Anlamadım ayol» dedikçe, şoför: «Agâh bey geldi teyze... Beyler evde mi diye soruyor?»

Ben, şıp şak durumu anlatmak için yalnayak Agâh'a koşuyorum:

— Aman Agâh, evdekiler seni zaten burada biliyorlar... Falso yapmadan hemen çek git... Yarın anlatırım hikâyeyi...

Bacı yukardan şoföre cevap veriyor:

— Buradalar... Agâh bey de burada, hepsi de burada.

Agâh, şaşkın bir sesle şoföre:

— Oğlum Osman, diyor baksana, Agâh bey de içerdeymiş... Sen arabayı çek de biz gidip benim kim olduğumu tahkik edelim...

Çok şükür plân bundan sonra aksamadı: Aklı başına gelmiş olarak uyanan kadıncağızı, biraz para, bir randevu ve romanının yazılacağına dair kesin söz verip şafaktan önce yolcu etmek zor olmadı.

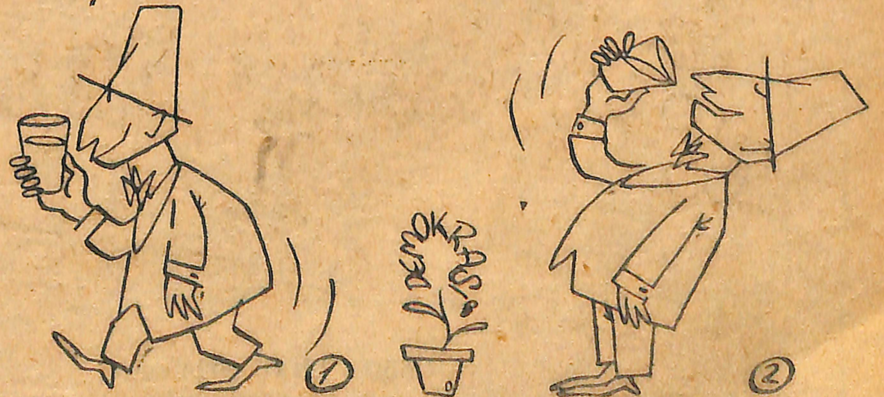
Ancak, bu olaydan sonra, bizim adımız piyasada çapkına çıkmıştı: Kime raslasak, göz süzüp baş sallıyarak:

— Allah versin, Allah versin... Artık İnci Gazinosundan pırlanta gibi kızlar kaldırıyormuşsunuz...

Evet, kaldırdık sevgili okurlar. Ama Kadıköyün İnci Gazinosundan pırlanta gibi kızlar değil yalnız külüstür mahfazası kalmış eski bir hazineyi kaldırabildik...

İnanınız, çapkınlık piyasasında elimize ondan başka da bir hazine geçmedi.

Naci Sadullah Danış

Basbayağı Bir KADRİ

aziz nesin

Bu benim abla dediğim halam kızı kadar düzenci bir karı daha var mı bu dünyada? Dikildi başıma «Bir çuval inciri pislettin avanak» dedi.

«Ne olmuş... Onlar beni başka bir Kadri bilirlermiş, ben de basbayağı bir Kadri olduğumu söyledim işte. Kızın gönlü varsa buyursun, almam mı dedim.»

«Sözünü söyleyişini bilmezsin, bir kere nikâh kıyılsın, selâmetle gerdeğe gir, yüzünün akıyla gerdekten çık, ondan sonra basbayağı bir Kadri olduğunu söylesen olmaz mıydı? Tezcanlılık ettin de ne kazandın... Bak, iki sümsük kızını yedirdiler içirdiler, yuğdular ettiler de, yüzlerine bakılır olduydu. O yemekler, çörekler, o tatlılar börekler nereden geliyordu? Sen gidip de o Kadri olmadığını, basbayağı Kadri olduğunu söyleyince, ne börek geldi bu sabah ne de çörek... Sen evleneceksin diye iki kızına papuçlar patikler mi almadılar, entari, elbise mi dikmediler...»

«Bırak... Kes artık. Ben İstanbul'a dönüyorum.»

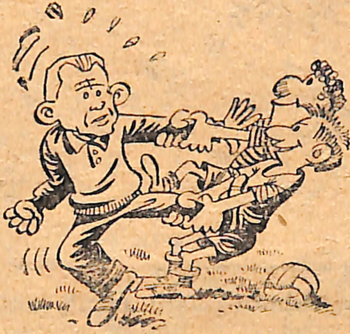
«Sus... Daha da söylenir, şu akılsıza bak. Sen hiç karışma, ben işi yeniden bir düzene korum.»

Etme, eyleme diye nice yalvardımsa da beni dinlemeyip kız evine gitmiş, demiş ki: «Siz onun ben o Kadri değilim, basbayağı bir Kadri'yim dediğine aldırmayın, dediği yalandır. Sizin kızı sınadı, bakalım diyor, kız doğrudan bana mı gönüllü, yoksa namıma mı? Nam dediğin şan dediğin gelir geçer, geride insanın kendi kalır. Halam oğlu çok da alçak gönüllü olduğundan namını yürütmek istemiyor.. Öyle ya, namı evlenecek değil, kendi evlenecek...»

Ağızlarından girip burunlarından çıkarak, benim basbayağı bir Kadri olmadığıma, o namlı Kadri olduğuma bunları yeniden bir güzelce kandırıyor. Bana da, bu yeni düzenini anlatmıyor.

İkindiye doğru, eve üç delikanlı geldi,

— Kadri ağabey, dediler, sa-

haya gidelim de, bizim takımı bir gör bakalım, nasıl bulacaksın?

— Arkadaşlar, gidin başımdan. Ben o sizin bildiğiniz Kadri değilim yahu... Etmeyin!

Bunlar da halam kızının sou dediklerini duyduklarından bana,

— Olsun varsın, diyorlar, sen o Kadri olmasan da, basbayağı Kadri olsan da makbulümüzsün; biz seni böylecene kabul ettik, var mı bir diyeceğin?

— Bre kardeşler, ben o yuvarlak meşine ayağımı değdirmiş değilim, bırakın beni...

— He heee, biz seni bilmez miyiz, alçak gönüllüğünden böyle diyorsun.

— Siz o Kadri'nin resimlerini gazetelerde çok görmektesinizdir; elinizi vicdanınıza koyun, ben ona benzer miyim?

— Benzer miyim de ne demek, tıpkı... İnsan kendi resmine benzemez mi?

Bir benzer tek yerimiz olsa yanmam. Ben kısa boyluyum, o herif uzun... Ben sıskayım, o dolgun... Benim başım cavlak, onunki sırma saçlı.

— Kardeşler, bu sizin Kadri'nin soyadı ne?

— Erterek...

— Gördünüz mü kardeşler, soyadımız da tutmuyor; onunki Erterek, benimki Canboğazoğlu...

— Biz onu öğrendik, kulüpte takma ad kullandığını biliriz.

İki koluma girdiler, beni yumuşaklıkla sürükliyerek «Hadi, hadi... Hadi gel ağabey...» diye yalvarmaya başladılar. «Saha» dedikleri toprak alana vardık. Alandakiler beni daha uzaktan görünce «Ya ya ya, şa şa şa... Kadri Ağabey çok yaşa!» diye hep bir ağızdan bağırmaya başladılar. Nasıl bağırıyorlar, bir bilseniz, dağ tepe inliyor ve de sesleri yankılanıp bir de dağlar bağırıyor: Ya ya ya, şa şa şa...

Kasaba inledikçe sesten, şamatayı duyan dükkânının kepengini indirip, evinin kapısını çekip doldu toprak alana...

Bir belânın içine düşmüştüm ki, anlatılır belâ değil. Beni top oynadıkları yerin kenarına oturttular,

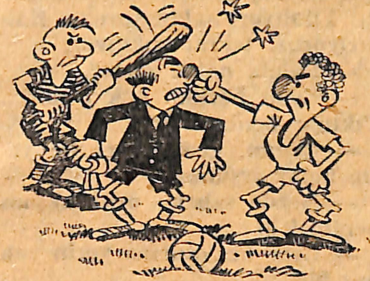
— Bizim oyuncuları bir seyret Kadri Ağabey... dediler.

Seyrettim. Hiç görüp bildiğim, anladığım bir iş değil ki... Bir ara her ne olduysa, alandaki topçular birbirlerine girdiler ve de hakemi ortalarına alıp ezmeye, çiğnemeye başladılar. Dışardakiler, oyuncuları birbirlerinden zor ayırdılar. Takımın başkanıymış, bir kalıplı kılıklı herif, o kavgacılara,

— Ulan alçaklar, dedi, burada Kadri Ağabey varken, siz nasıl utanmadan hakeme karşı gelir de döğüşürsünüz!..

Döğüşenler de,

— Kadri Ağabey kimin haklı olduğunu söylesin, biz razıyız... dediler.

Gördün mü asıl belâyı şimdi?

— Neymiş aranızdaki anlaşmazlık, nedir bölüşemediğiniz? dedim.

— Sen görmedin mi Ağabey? dediler.

— O sırada dalmışım ben, dedim, ne oldu bitti farkında bile değilim. Baştan tutuşun da bir iyi anlıyalım kimin haklı olduğunu... dedim.

— Biz anlatalım... dediler.

Bir yandakiler «Gol attık» diyor, öbür yandakiler «Kof sayıt» diyor.

— Kof Sait, mof Sait.. O da sizin arkadaşınız... Çekişmeyin... Hepiniz bu vatanın evlâtlarınız ve de hemşerisiniz, ayıptır... dedim.

Bana bir yaşa daha çektiler. Takımın başkanı olacak herif,

— Aman Kadri Ağabey, sen hakem dur! diyerek elime düdüğü tutuşturdu.

— Olmaz, başka bir zaman dururum... dedim.

Aşkıntı oldular iyicene... Kimse kimsenin içini bilmez ki... Bunlar da benim içimi bilmiyor. Benim içimde, uzun paçalı ve de paçadan bağlı, amerikan bezinden don var. Hakem dedikleri adamın donunun paçaları, baldırının üstünde. Ben şimdi orda, hakemlik için pantalonu sıyırsam, alttan uzun paçalı don çıkıp görünecek, iyice rezillik...

Yakamı ellerinden zor kurtardım, eve geldim ki, benim iki kızın ellerinde taşbebekler; evleneceğim kız göndermiş.

Ben oralarda durmam, döner gelirim İstanbul'a ya, halam kızı küser de bana, çocuklara bakmaz diye korkuyorum. Çocukları da alsam yanıma, nasıl ederim, nasıl çalışırım? Her iki ucu ve de ortası ve geri kalan her bir yanı tüm pislik içinde bir değnek ki, bulanmadan tutulacak yeri kalmamış benim ismin!

Kaynatagil gene yemeğe çağırmış. Gittik. Yemekte.

— Bizim takım nasıl? dedi.

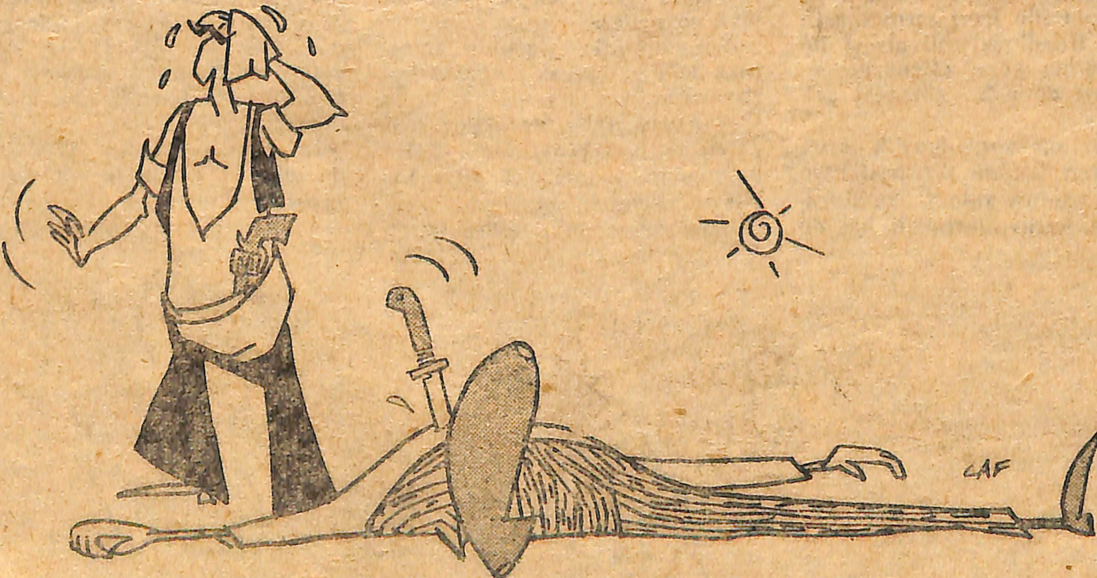
— Maşallahı var... dedim.

— Çalıştıracak mısın... Çalıştır da yetiştir. Şu Çayspor'u yenelim... dedi.

— Bakarız bir yoluna... dedim.

(Arkası var)

Sıcaklar bastırınca cinayetler arttı. — Gazeteler —

— Öööfff, biraz serinledim!

7 gün

PAZARTESİ :

Beyrut'da, bu yaz, güneş çarpmasından bayılanlar, ölenler çoğalmış... Gazetelerde çıkan bir telgraf haberi, hükümetin, ciddi bir tehlike gösteren güneş çarpmalarına karşı tedbir aldığını bildiriyor.

Biz, vatandaşlarımızın sağlığı uğruna, yetkililerin göklere tırmanmasını, güneşle savaşmasını istemiyoruz. Şimdilik, yer yüzünde kamyon, otobomil çarpmasını önlesinler, yeter!

SALI :

Cumhuriyet Gazetesi, kendi politik inancını bir daha açıklıyan bir başyazı yayınladı: Yunus Nadi üstadımızın çift sütun bir fotoğrafını makaleye baş tacı ederek...

Bütün dünyada, hükümetler gazetecileri sevmez. Hele politikacılar, hele mebuslar, hele partizanlar hiç sevmez... Galiba bizde okuyucular da pek sevmezler... Ama en fenası, biz de birbirimizi sevmeyiz.

Kalemi, imza attığı gazeteden başka bütün gazetelere mürekkep sıçratmıyan üstad caddemizde azdır: Kimimizin alnına vurulan damga ««Faşizm» dir. Kimimizin «Nazizm» dir. Kimimizin de «Komünizm»... Son aylarda sosyalizm bile sayılı suçlardan oldu!

Bundan yakınan Cumhuriyet, mutlaka bir «İzm» lâzımsa, kendisinin yalnız «Kemalizm» taraftarı olduğunu söylüyor.

Doğrudur elbet... Yalnız sevgili Doğancığım, bu izm'e biraz da «Alkolizm» katamazmıyız.

ÇARŞAMBA :

Amerika'da, tercüme yapan, senaryo yazan elektronik beyinlerden sonra, uykuda yabancı dil öğreten bir makine icad edilmiş...

İlk tecrübe parlak: Oniki hostese bu makineyle üç ayda Fransızca öğretmişler!

Aman şundan bol miktarda getirtip resmi dairelere mekteplere ve basınımıza dağıtalım: Şimdilik Türkçe öğretmek için!

PERŞEMBE :

Burhan Felek dostumuz eski bir gazeteci, olgun bir fıkra yazarıdır. Ekmek derdinden futbol derdine, trafik meselesinden musiki meselesine kadar her konuda kale mi bilgi ile konuşur. Zariftir, nüktedandır üstad.

Bugün köşesindeki fıkrayı okurken birdenbire şaşırdık:

İç bâde, güzel sev var ise akl-ü şuurun,
Dünya var imiş, ya ki yok olmuş ne umurun?

Beyiti hangi şaire aittir, diye matbaadaki arkadaşları ile anlaşmazlığa düşmüşler...

Ayol, kimin olabilir bu beyit?... Fikret'in olamaz, Haşim'in olamaz, Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın olamaz... Nerde kaldı «Üslûb-ı beyan ayniyle insandır» sözü?...

Artık Ziyâ Paşanın meşhuuur terkib-i bendi de, başında Burhan Felek üstadımızın bulunduğu bir yazı ailesinde ihtilâf mevzuu olursa... Edebiyat mı?... Ört ki ölem!

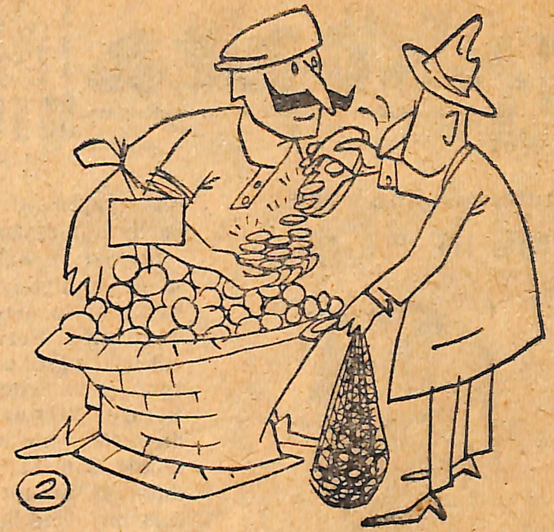
CUMA :

Kızıl Çin'in Moskovadaki sefaret binası taşlanmış ve propaganda bürosunun bütün camları kırılmış...

Şeytan taşlamak sevaptır. Hele kızıl şeytan olursa... Ama Kızıl Çin'i taşlıyanlar kim, biliyor musunuz?... Kızıl Ruslar.

Aman gayret, şu kızılca kıyameti aranızda koparın da, uzaktan seyiri bize düşsün!

Yazısız

CUMARTESİ :

Milliyet'in baş sayfasında çift sütun bir fotoğraf, iki körpe kız... Biri entarisini yukarı çekip yüzünü kapamış, güzel ve düzgün bacakları kasık hizasına kadar meydanda... Öbürünün gözleri üstünde siyah bir bant ve siyah bandın altında bembeyaz dişlerle keyifli keyifli gülen bir ağız!

Bu iki kızdan biri 16. öbürü 18 yaşındaymış... İkisi de ana kuzusu ama kurtlar kapmış... Önce isimleri Bursa skandaline karışmış haspaların. Sonra İstanbul'a gelmişler şimdi de otomobil içinde — artık uygun vaziyette uygunsuz vaziyette mi bilmem— yakalanmışlar!

Size sahici bir hikâye anlatayım:

Atatürk'ün umumî kâtibi merhum Tevfik Bıyıklı çok şişmanlamıştı: Yüz kiloyu aşacak kadar... Eski asker, ata binmeği denemeye başladı... Çankaya sırtlarında, sabah, akşam demiyor, güneş altında dolaşıyordu.

Bir gün, emrindeki ere sordu:

— Mehmet zayıfladım mı acaba?

Mehmet, mahzun bir bakışla kafasını dikti:

— Yok bey... Vazgeç bu işten... İflâh olmazsın gayri...

— Neden iflâh olmam?

Mehmet, Bıyıklı'nın semerden taşan iki yanını göstererek:

— Baksana bey, dedi, yağ kıçı sarmış!

Mehmet'in acı sesi ile ben de size haber vereyim:

— Bu kız da iflâh olmaz gayri... Baksanıza, ne tatlı, ne rahat gülüyor!

PAZAR :

Bir yutturma dünyasında yaşıyoruz. Balıkçı Levrek diye Kefalı yutturuyor. Kasap, Kuzu diye Keçiyi... Yalan sokaklarda avaz avaz dolaşmakta:

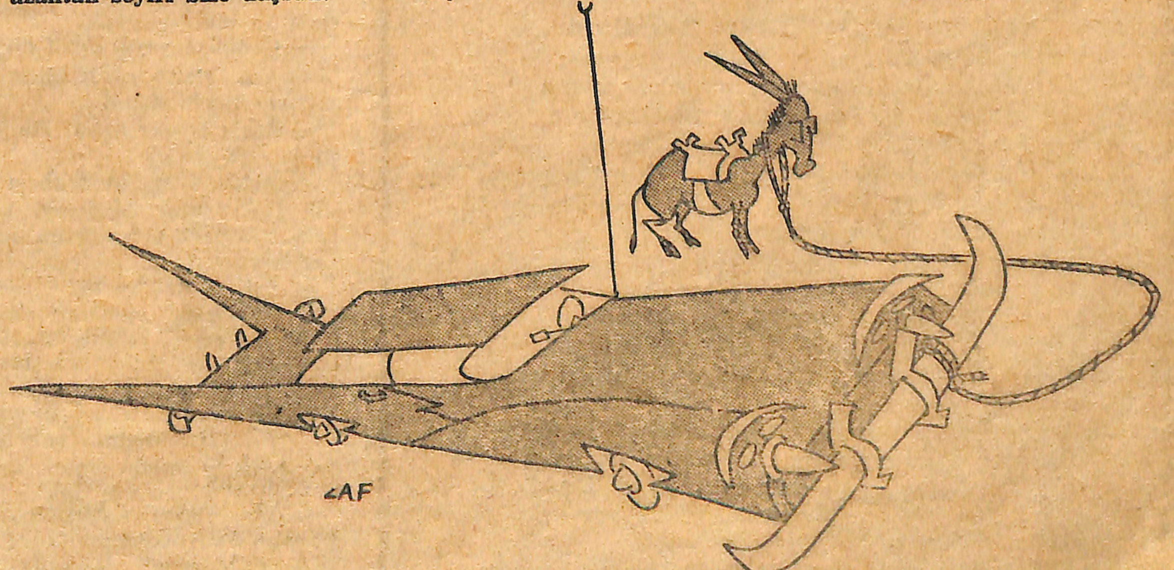
«Kaymaaak» diye bağıran nezle görmemiş ses yoğurt satıyor..

«Kurabiye» diye bağıran Karpuz... Dedim ya, yutturan yutturana...

Ankara Tıp Fakültesinde de, diploma diye kırmızı kurdelelere sarılmış teşekkür mektuplarını yutturmak istemişler... Hem de kime? Hem de kime biliyor musunuz?... İnönü'ye!!!

Ama yutmamış paşam...

Çok geç de olsa razıyız bu yutmayışa.. İnşallah hayırlı bir başlangıçtır!

Sosyal münasebetler!

Ozanlarımızı Tanıyalım:

Metin Eloğlu

1927 yılının 11 Mart'ı idi. İstanbul kış uykusundan uyanıyor, baharı karşılamaya hazırlanıyordu. Çamlıca sırtlarında ay mehtabını seyretmeğe çıkanlar, gecenin sessizliğini yırtan bir çocuk vıyaklaması duydular. Arkasından 101 buçuk pare top sesi Çamlıca tepelerini sarstı. Küçük Metin dünyaya gelmişti... İlk işi ebe hanımdan bir kalem kâğıtla bir fırça istemek oldu, o gün bugündür şiir yapıp, resim yazmaktadır. İlk okulu Çamlıcada, orta okulu Üsküdarda bitirdi. Dört yıl Güzel Sanatlar Akademisine devam etti. Buna pek devam etti de denemez ya, neyse! O zamanlarda Akademiden çok İspiro'nun meyhanesine devam ettiği Edebiyat tarihimize geçmiştir. (Cilt 77, Sayfa 17 772)

Genç kuşağın bu şöhretli sanatçısı etyemezgillerden olup, bütün enerjisini ispirtodan almaktadır. Sabahları soda refakatinde konyak, öğlenleri marul ve limon refakatinde votka, ikindileri beyaz şarap refakatinde kırmızı şarap, akşamları ve geceleri de aşk ve beyaz peynir refakatinde rakı içmektedir. Tekel Bakanlığı kendisine özel surette yaptırdığı yüksek hizmet ve liyakat nişanını vermiştir.

Fırçası ve kalemiyle geçinen sayılı sanatçılarımızdan olduğu halde biraz geçimsiz olarak tanınmıştır. Bazı sanatçılarla sanat aşkı uğruna yaptığı kavgalar spor çevrelerinde ona «Demir Yumruk Metin» ünvanını kazandırmıştır. Seçkin seyirciler önünde Can Yücel ile yapmış olduğu 41 ravuntluk boks maçı üzerine Amerikadan maç teklifleri aldığı söylenir.

Yabancı dillerden argoyu ve kuş dilini ana dili gibi bilir. Şehirlerden İstanbulu, köylerden Yeniköyü, Kadıköyü ve Erenköyü pek sever.

Basılmış şiir kitaplarının adlarını ve ünlü bir şiirini hiç değiştirmeden yayınlıyoruz. Şiir Kitapları: Düdüklü Tencere, Sultan Palamut, Odun, Horozdan Korkan Oğlan.

Erkek Zeliha'nın torunu

Ben bütün mahallenin dilinde-
yim
Her dedikoduda bulunurum
Bir vakitler dükkân işleten
Erkek Zeliha'nın torunuyum.

Bazı günler ağacın yanındayım
Ahlatların dibindeyim
Yüzü ciletle kesilmiş
Kötülerin koynundayım.

Yağmur yağar hava bozunca
Eve yollanırım çişim gelince
Dil döküp şiir yazarım
Gönüller şen olunca.

Evden çıkarım annem kızınca
Para bozdururum tütün alınca
O kahve senin bu kahve benim
Bitlenirim kış boyunca.

Benim aklım serseri aklı
Cebimde bıçaklar saklı
Sakal koyvermiş bir de baba-
cığım var
Evlât yüzünden ağlamaklı.

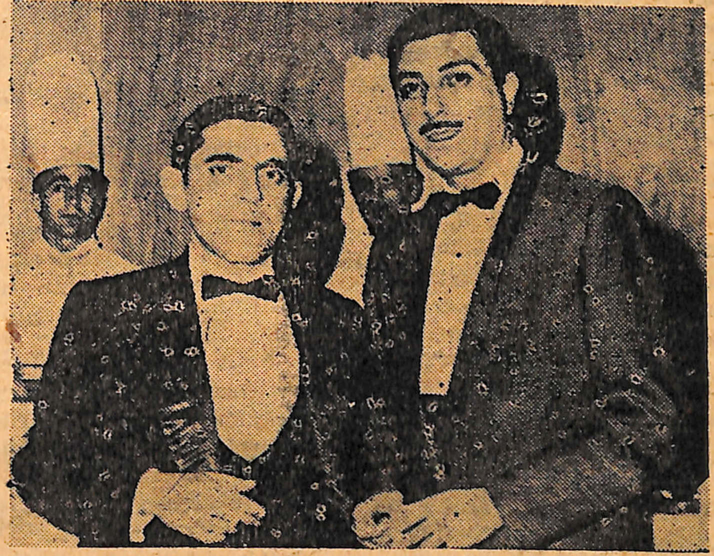
Metin ELOĞLU

Dostların Köşesi:

Orhan Boran için:

Cüzdanında fıkralar, cebinde nükte saklı,
Para ile insanı harcamağa meraklı.
Sığmıyor olmalı ki beyni kafatasına
Tepesinden bir karış daha yukarda aklı.

Ü. Y.

Orhan Boran Diyor ki!

Oturmuş viski içiyordu. Yanına yaklaştım. Dalgın dalgın bir süre süzdü beni. Sonra «Yahu sen daha hayatta mısın?» diye hayretle sordu. «Evet» dedim. Yer gösterip bir viski de bana ısmarladı. Konuşmağa başladık.

— İlk defa ne zaman ve nasıl sahneye çıktınız?

— Mehtaplı bir gecede çıktım sahneye. Hafiften yağmur yağıyor ve uzaktan kuş sesleri geliyordu. Nasıl çıktığıma gelince, yürüyerek çıktım tabiî...

— Çok içtiğiniz söylenir. Bir günde ne kadar içersiniz?

— Dayanabildiğim kadar: Bedenî ve malî!

— Canınıza yazık değil mi?

— Aaa.. Bana yazık olacağına canıma yazık olsun!

— Aşkla aranız nasıl? Hiç sevdiniz mi?

— Aşkla aram ötedenberi iyidir. Doğrusunu söylemek gerekirse sevmeğe pek vaktim olmuyor kardeşim.

— Aşk nedir desem?

— Aşk, çok eğlenceli ve bol içkili bir gece, evlilik ertesi sabah duyulan başağrısı, boşanmak da iki adet aspirindir.

— En sevdiğiniz şey nedir?

— En sevmediğim şey fıkra dinlemek ve sahne dışında fıkra anlatmaktır.

— Bir fıkra anlatır mısınız Akbaba okuyucularına?..

— Seve seve.. Hem de bir değil, iki...

İşte birincisi:

Adamın biri evindeki dırdırdan bıkmış. Çalıştığı yerin müdürüne giderek, kendisini başka bir yere göndermelerini istemiş. Anadoluya müfettiş olarak göndermişler. Aradan bir kaç hafta geçtikten sonra küçük bir kasabada yemek için girdiği lokantanın garsonuyla aralarında şu konuşma geçer:

— Evlâdım bana soğuk bir çorba getir önce. Bulaşık suyu gibi olsun. Arkasından yanmış, kösele gibi bir ısgara istiyorum. Yanında da berbat bir salata ve dibine tutmuş bir pilâv. Bunları getirdikten sonra da başımda dur ve mütemadiyen homurdan.

— Aman efendim herhalde şaka ediyorsunuz.

— Yok evlâdım. Evimi özledim de...

Bu da ikincisi:

Adam lokantaya gider, yemek söyler. Garson aksi, ters bir günündedir. Her şeyin kötüsünü getirir ve adamın önüne atarcasına koyar. Üstelik adamın her söylediğine aksi, kaba cevaplar vermektedir. Adamın canına tak der, önüne gelen eti keserken, garsona:

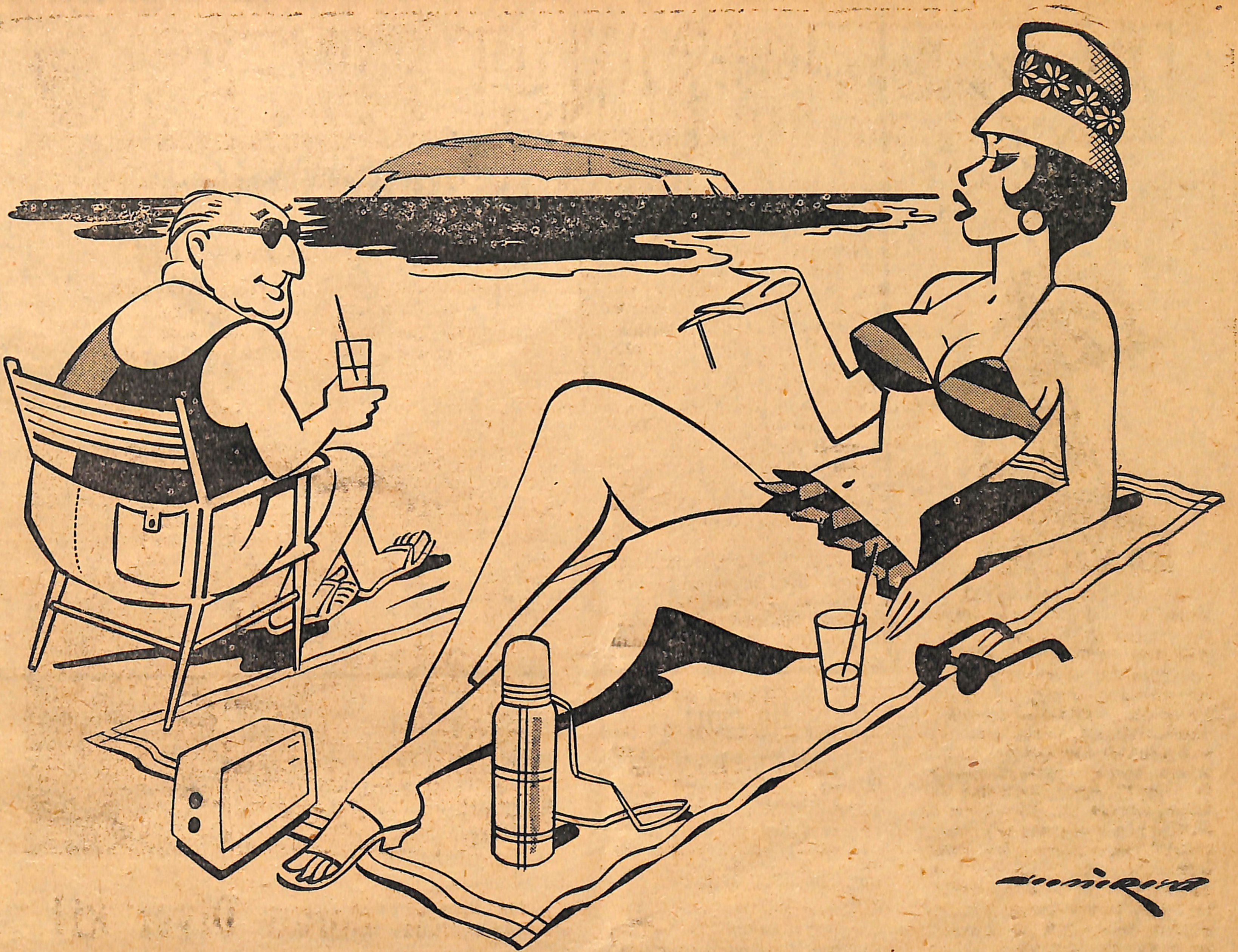
— Yavrum der sen hiç iyi bir lâf etmesini bilmez misin? Şöyle tatlı bir söz söyle de etimi iştahla yiyeyim.

— Peki, söyliyeyim: o eti yemeyiniz, kokmuştur.

DİL KÖŞESİ:

Şairlerimiz Öz - Türkçe Yazsalardı...

Tevfik Fikret'in Yağmur şiirinden:
«Küçük, muttarid, muhteriz darbeler» mısraı
«Küçük, düzenli, çekingen vuruşlar» olurdu.
Yahya Kemal'in Mohaç Türküsü şiirinden:
«Bizdik, o hücumun bütün aşkıyle kanatlı» mısraı
«Bizdik, o üşüşmenin tüm sevisiyle kanatlı» olurdu.
Ahmet Hâşim'in Pırıltı şiirinden:
«Ateş gibi bir nehr akıyordu» mısraı
«Od gibi bir ırmak akıyordu» olurdu.
Cahit Sıtkı Tarancı'nın Otuzbeş Yaş şiirinden:
«Nerde o günler o şevk o heyecan» mısraı
«Nerde o günler o güçlü istek o coşkunluk hali» olurdu.
Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın Antik şiirinden:
«Boşuna süren sıcaklığına nesillerin» mısraı
«Boşuna süren sıcaklığına kuşakların» olurdu.
Orhan Veli'nin Bedava şiirinden:
«Kelle fiatına hürriyet» mısraı
«Kafa değerine özgürlük» olurdu.

— Beş yüz bin lira vurmak kolay.. Kolay ama beş sene yatmak var...
— Ne olur sevgilim on seneyi göze al da milyoner olalım!

Yirmi senede...

Yirmi sene önce Avrupadan dönmüştü. Neşeliydi, pervasızdı, aklına geleni söylerdi. Bir gün bir törende, şeref tribününün yakınlarındaydı. Şeref tribününe çocuk getirmişlerdi. Çocuk en büyüklerden birinin çocuğuydu. Başında ukalâ bir hasır şapka vardı, estetikle renkleşen... Güldü, yüksek sesle şapka hakkında birşeyler söyledi, bir hasır şapka hakkında, öyle politik bir mütalâa da serdetmemişti hani... Etraftan atıldılar:

— «Suuusss!..» ve tedbirli parmaklar dudaklara yapıştı: «Suuss!»

Yirmi sene sonra telefonda konuşuyordu... Çok karışık bir yirmi sene akmıştı aradan, birçok şeyler getirerek, birçok şeyler götürerek. Telefonda masumane kınıyordu büyüklerden birini. Gene tedbirliler atıldılar:

— «Suuussss... Telefonlar dinleniyor!..» ve gene parmaklar yapıştı dudaklara... Bu gelişmeyle biz, aya gideriz yakında!.. Ne ayı?... Ordan güneşe de sıçrarız, başka gezegenlere de... Yalnız «sussss...» Kimsecikler duymasın!

Ankara Mektubu

Hürriyet...

Ankara dolaylarından gelen o beyin pişirici otobüslerde yolcular ne yapıyorlar bilir misiniz? Hikâye anlatıyorlar, zararsız hikâyeler, sağdan soldan kulak veren olursa, ses tonlarını fısıltıya çevirmeden anlatmağa devam edebilecekleri «masumattan» hikâyecikler...

Bir avukat «söylev» halindeydi:

— «Hürriyetin farsçası nedir bilir misiniz?... (Bari öğrenelim farsçasını diye kulağımı uzattım) Serbesti... Serbestinin etimolojik anlamı nedir bilir misiniz? Baş bağlama...»

Lâkırdının sonunu duyamadım, amma işin ne farsçasına, ne etimolojisine ihtiyaç var. Aramızdan hangi yiğit başka türlü anlıyor ki, şu Hürriyet denen dünyanın en cazip, en parıltılı, en özleyişi tahammülsüz nesnesini!...

Kelimeler arasında:

Mülâzim teğmen oldu, as'tıyla, üstüyle...

Bilmem ne albay oldu... (Eski Türkçede albay karşılığı rütbeyi kıvıramıyorum şu anda...) ve gürültüyle albaylığını sürüyor.

Paşa General olamadı...

Dikkat ettiniz mi?... Teğmen sözü kullanılıyor, albay kelimesi kullanılıyor, general kelimesi (Garplı bir kelimedir bu) paşa kelimesinin yerine bir türlü geçemiyor... Ve bu gidişle geçemiyecek de!... General kelimesinin ifade ettiği anlam paşa kelimesinin ifade ettiği anlamdan çok başka, çoook.. Doğuyla batı kadar fark var arada!

Kurtarıcılar...

Bir adamcağız, evinin damına çıkmış, feryad edermiş: «Şimdi kendimi buradan aşağı atacağım. Şimdi intihar edeceğim» diye. Bütün halk, damın etrafını çevirmişmiş, tasalı tasalı: «Aman yapma, etme...» diye yalvararak. İmkânı yokmuş artık oncağıza lâf anlatmanın. Zaten o hâle gelene lâf anlatılır mı?... O hâle gelmiyene bile anlatılmıyor!.. Derken efendim imamı çağırmışlar, o bir çare bulur diye. Gelmiş imam, elinde kalın bir ip, seslenmiş oncağıza. «Tut şunu...» Tutmuş. «Dola beline!..» dolamış. «Şimdi kendini bırak...» Bırakmış... Ve paramparça olmuş lâm demeden cim demeden...

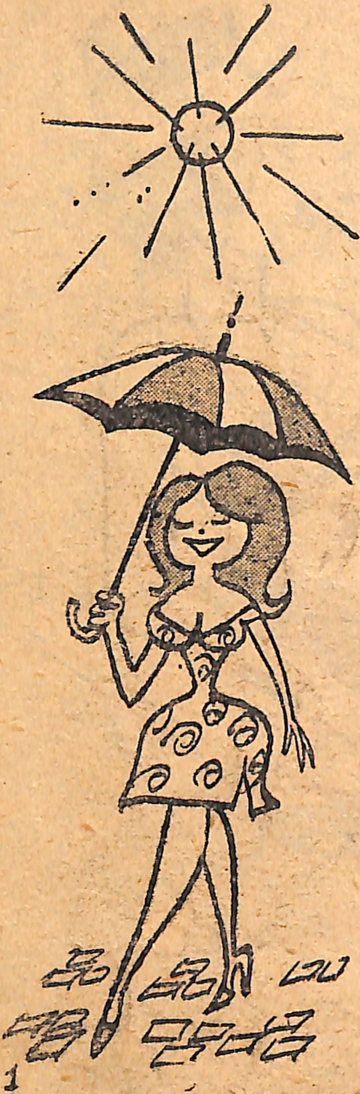
Halktan bir homurtu yükselmiş:

— Ne yaptın imam efendi..?»

— «Geçen sefer yaptığımı... Geçen sefer başka birini kurtarmıştım bu iple, amma kuyudan mı çekmiştim, damdan mı, bir türlü hatırlamıyorum...»

Bütün kurtarıcı hikâyeleri zaten bu cins değil mi?... Söyleyin!...

Nimet ARZIK

1

2

Yazısız

«İşsizlik azalıyor

Kuyruk

Ne mal!

İki genç kız; fıkırdaşarak, gülüşerek konuşuyorlardı:

— Ne haber seninkilerden?..

— İkisinden de ayrıldım!

— Sebep?..

— Nişanlanamıyacağız... Olmuyor.

— Neden canım?..

— Şey... Bertan işime gelmiyor... Onun ne mal olduğunu biliyorum!

— Peki, Ertan?..

— Onun da ben işine gelmiyorum.. O da benim ne mal olduğumu biliyor!

Şaka!

Kadın hayli çirkindi. Uzun bir burnu, yayık bir ağzı vardı.

Erkek, lâf olsun diye kadını methetmiye başladı.

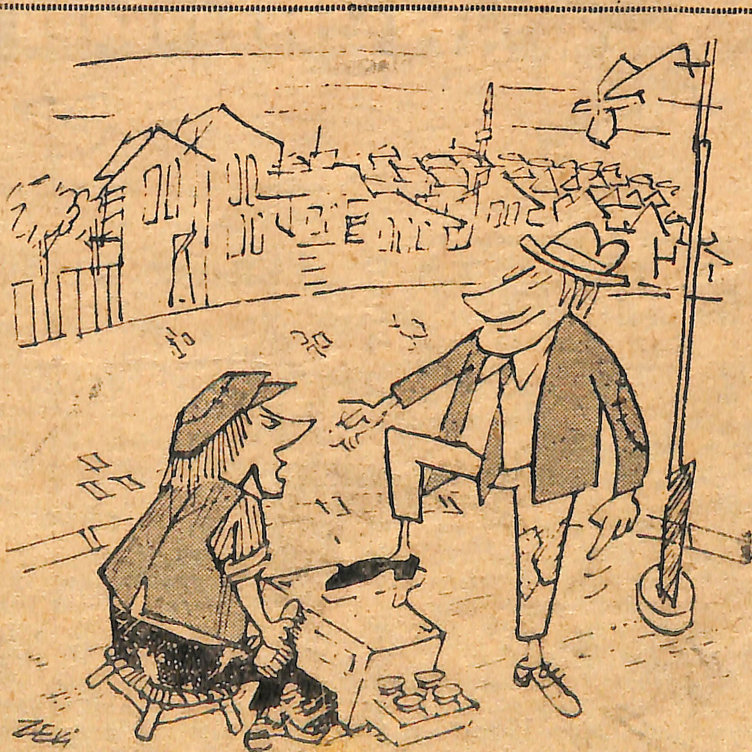
— Aman hamfendi... Ne kadar güzelsiniz.

Kadın buna inanıyor veya inanmıyordu. Fakat hoşlanıyordu. Bir aralık:

— A, dedi, ben o kadar güzel değilim ki...

Erkek hiç bozmadı:

— Tuhaf şey, dedi, sizin şakadan çok hoşlandığınızı söylemişlerdi!..

Memur — Öbür tekini de gelecek ay boyatırım!..

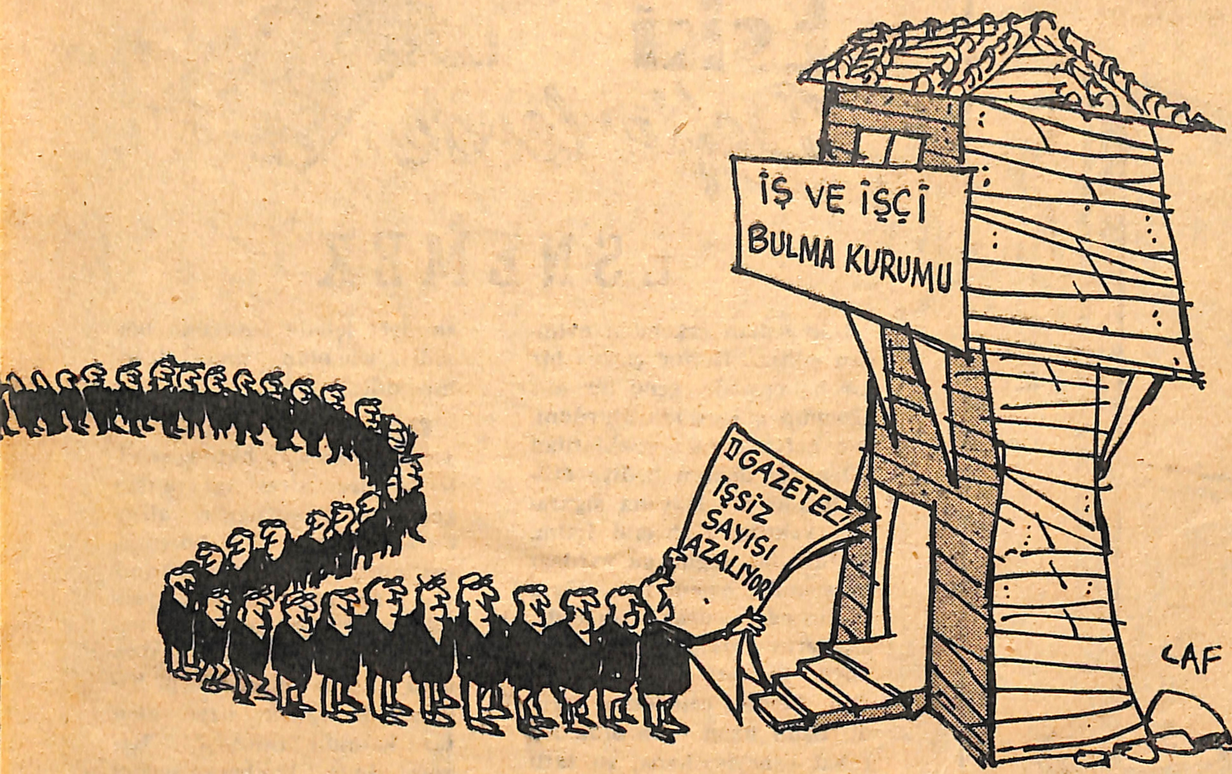
«Boğulanlar çoğalıyor!

— Geçen pazar 25 bin ki

— Acaba kaç tanesi çık

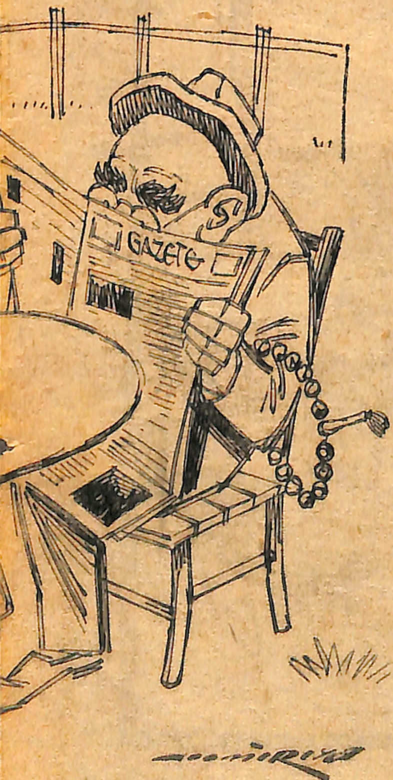
— Gazeteler —

yalan!

— Gazeteler —

denize girmiş...

?..

Dedikodu

İki kadın karşılaştılar, biri ötekine:

— Biliyor musun, dedi bizim Fikoş çok büyük bir kaza geçirmiş!

Öteki:

— Ne korkunç, dedi.

Diğer kadın heyecanla ilâve etti:

— Tanınmaz hâle gelmiş...

— Ne korkunç!?

— Ama plâstik bir ameliyat geçirmiş yüzü gene eskisi gibi olmuş.

— Ne korkunç!...

Dişçi

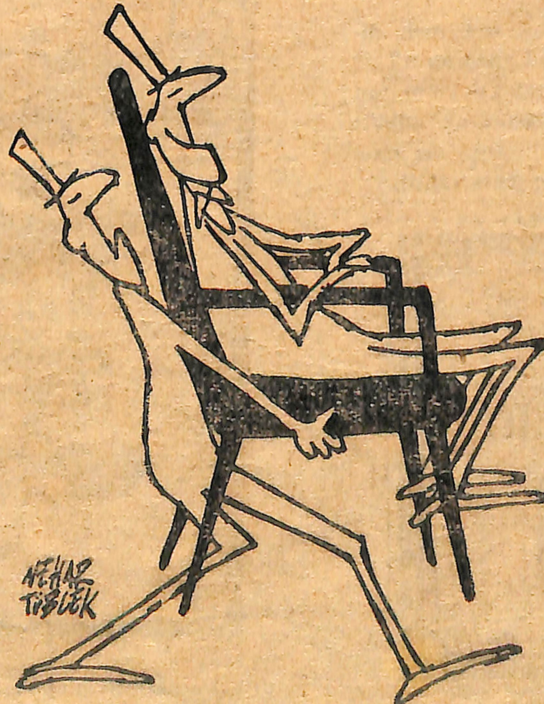
Taksim'de, bir adam karısını dişçiye götürdü. Muayene odasında «vizite 50 liradır» diye yazıyordu. Fakat kadının dişini çektikten sonra dişçi adamdan 200 lira istedi.

Kadının kocası:

— Niçin? diye sordu, vizite elli dolar değil mi?

— Öyle amma karınız dişi çekilirken o kadar bağırdı ki bekleyen dört müşterim kulaklarını tıkayıp yangından kaçar gibi kaçtılar..

«Her Bakanın bir yardımcısı olacak» — Gazeteler —

Yazısız

— Aaa... Mayosunu gözüne takmış!..

KİLERİN VE SOFRANIN DEMİRBAŞI·

PİYALE
ADI, AĞIZ TADI

İMAP HULUSİ İSTANBUL

Reklâmcılık: 2642—173

Eski Defterlerden

ESNEMEK

Dün sabah erkenden evimden çıktım. Derme çatma bir kır bahçesinde, genç bir dut ağacının gölgesinde oturdum. Bir hafta evvel uzaklardan gelen bir dostun hediye ettiği hakikî bir Havana sigarasını yaktım. Kahvemi içtim. Buğulu bir soğuk su bardağı karşısında, başım her türlü düşünceden uzak, ötelerde, tepelerin arasından, denizin koyu lâcivert çizgisine daldım. Birden çenelerim gerildi. Uzun uzun esnedim. Bu rahat esneyiş, bana, şu tatlı yaz sabahında, bir saadet dakikasının sonsuzluğu içinde yüzdüğümün haberini verdi.

Esnemek, mustarip bir ruh düğümü olan bütün kasılmış vaziyetlerin çözülüp açılmasıdır. Ruh tahlillerinde eşsiz olan bir filozofun dediği gibi, dikkat, bekleyiş, uyanıklık hallerinde yay gibi gerilmiş duran adam esneyemez. Esnemek, harp ve müdafaa vaziyetini terk etmiş, tam bir emniyet içinde olduğunu hisseden vücudun mesut teslimiyetidir.

Yeşil yaprakların gölgesinde, esnemelerin bütün şekillerini birer birer hatırımdan geçirdim: Uyku ağırlığı altında kalan, yemeğini bitirmiş, mahmur gözlü çocuğun esneyişi... Bir yaz bahçesinin yaprak gürültüleri ortasında, hamağında uzanan ve etrafındaki otların ve çiçeklerin hayatına karışmak üzere olan taze kadının esneyişi... Kış gecelerinde, lâmbanın ışığını yuvarlak gözlerinde, iki altın damlası halinde aksettiren hayale dalmış kedinin esneyişi...

Bütün mesut esneyişlerin hayalimde geçişini seyrederek, tekrar tekrar esnedim ve bu bir dakikalık duruş ve teslim oluşun saadetini, olgun bir yaz meyvası gibi tattım.

Ahmet Haşim

İmlâ

Patron, genç bir daktilo kız alacaktı. Güzelce birine sordu:

— Sizi alacağım. Ama imlâ biliyor musunuz?

Bu kelimeyi ilk defa duyan kız, yukarıdan aldı:

— A, tabii... O da sual mi?

— Peki, meselâ sevişmek diyelim. Bunu nasıl yazarsınız?

Kız, müstakbel patronunun gözlerinin içine bakarak güldü:

— Çeşit çeşit... Ama siz hangisini tercih ederseniz tabii!..

Emekli — Bana «eskisin» diyorlar.. Yenilenmeye imkân var mı?

Evinizde ve İşyerinizde
5 davetliden 500 davetliye kadar
her çeşit ziyafet için
KONYALI
daima hizmetinizdedir.

AK—175

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

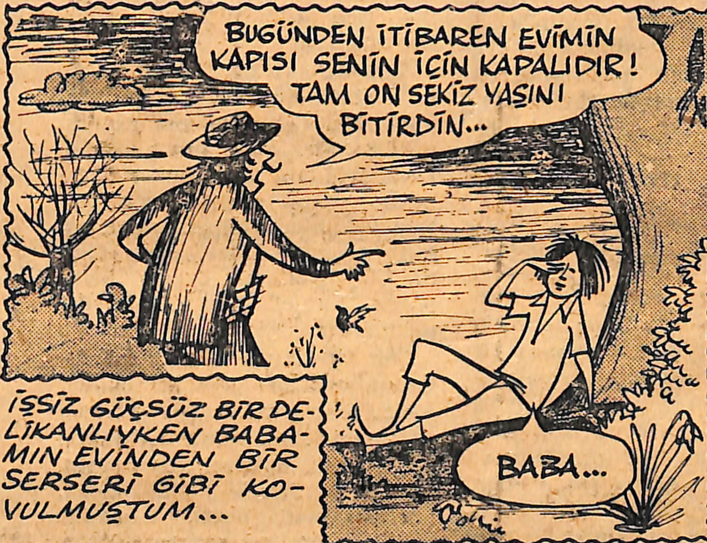

UZUN MÜNAKAŞALAR HATTA İTİŞİP KAKIŞMALARDAN SONRA, YAKA PAÇA TRENDEN İNDİRİLDİLER.. YENİ BİLET ALMAYA PARALARI YOKTU... ALFRED DÜŞÜNCELERE DALDI.

TAM BİR MÖSYÖ OLACAĞIM SIRADA DA İZİNİ KAYBEDİP SENSİZ KALMIŞTIM!

NERDEYİM YAHU? AT YOK, ARABALAR YOK ORTALIK ZİFİR GİBİ! KAFAM DA ŞİŞMİŞ...

EĞER FREDERİK'E RASTLAMASAYDIM...

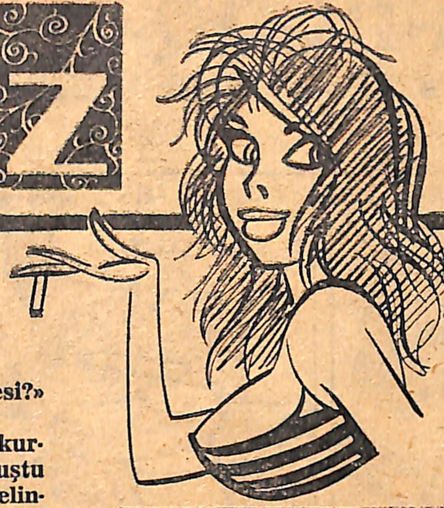

Filiz

Orhan Kemâl

— Buz dolabının arkasına mı çekmek istediydi seni de?

— Seni?

— Herkesi oraya çekmek ister o ahlâksız!

— Nursen'e neler yapmış değil mi?

— Aylâ'ya da?

— Aylâ'ya da mı?

— Ağzın süt kokuyor daha...

— Hani Üniversiteli esmeri seviyordu Aylâ hanım?

— Boşver. Onların sevgisi.. Biz onlar gibi olmıyalım, emi?

— Biz şey gibi...

— Kim?

— Hani bir filme gitmiştik ya!

— Hangi?

— Şu canım, Sevdalı Gelin'mi ne?

— Ha, zengin birine vermek istedi babası annesi de, kız fakir oğlana kaçtıydı gelinliğiyle filân. O değil mi?

— Evet o...

— Sen de bir gün...

— Evet?

— Nuur?..

— Ha?

— Babamla annem seni bir gün zengin birine vermek isteseler?..

Nur omuz silkti:

— Gitmem ki!

— İlle de o değil mi?

— Kim?

— Sarışın üniversiteli..

Gülüverdi.

— Sana imreniyorum, dedi Filiz. Keşke benim de uğrunda seve seve ölebileceğim bir sevgilim olsaydı!

Kanatları açık pencere. Pencerenin dışında lâcivert gece, lâcivert gecenin yıldız dolu şıkır şıkır göğü, gökte yusyuvarlak, pırıl pırıl ay. Bir sevgilisi olsaydı da yoluna ölseydi, ölebilseydi. Nur'un mahalleli delikanlılara dair sorduklarına hep omuz silkti. Sevmiyordu ki hiç birini. Suluydular, densizdiler, hayvandılar hattâ. En çok da o kız yüzlü liseli. Arsada top oynarlarken, Filiz bakkala, kasaba, ya da gazete almağa filân diye evden çıksa da arsadan geçmek zorunda kalsa, topu ille Filiz'e atacak. Ne çıkacak atınca? Hiç. Bir oğlan bir kıza top attı, şut çekti diye kız hemencik vurulacak mı?

Nur bir şeyler soruyor, ablasının ısrarlı, dalgın susuşu. Nur usanıyor sormaktan. O da gözlerini pencerenin dışında, taa uzaklardaki aya dikerek sarışın üniversiteliyi düşünmeğe dalıyor.

Filiz'se sırnaşık, terbiyesiz, sulu oğlanların aklına şaşıyor. Ne sanıyorlar onu? Top attılar, «Yengen, yengen» dediler diye hemencik sanki... Sahi, bu moda da yeni çıktı. Geçende arsadan geçiyordu gene. Her zamanki gibi yurdun üniversiteli kiracılarıyla liseli o kız yüzlü oğlan duvarlara güm güm şut atıyorlardı. Hem de kendilerini bir Metin, bir Can, bir Şenol, bir Birol filân sanarak. Filiz, elinde file, manava gidiyordu. Kuvvetli bir şut. Top Filiz'in saçlarını yalıyarak geçti. O şımarık kız yüzlü liseli hemen:

«— Dikkat et yahu, yengene atmasana!»

Esmer üniversiteli sordu:

«— Yengem mi? Ne yengesi?»

«— Bir gün olur belki!»

Topun saçlarını yalıyarak kurşun gibi geçmesine deli olmuştu ama, şu «Yengen» lâfını da elinde olmıyarak gülüvermişti.

«— Bak bak gülüyor, yengen gülüyor. Yaşadık!»

Açmıştı ağzını, yummuştu gözünü:

«— Allah canını alsın senin emi?»

Ötekiler:

«— Bizim yenge?.. Bizim?»

«— Sizin de, hepinizin de!»

«— Bu olmadı işte yengeciğim. Allah hepimizin canını alırsa sevgililerimiz ne yapar bizsiz?»

III.

Ne zaman, nasıl geçti uykuya?

Yukarıda ay, kıpır kıpır yıldızlar, lacivert gök. Dünya kalaylı gibi, pırıl pırıl. Filiz ufacık burnuyla sinirli. Ayın nurlandırdığı yüzünden hırçınlık dalgaları geçiyor. Dudakları kıpırdıyor, ufacık yumruğu sıkıp açıyor. Nur'un da, Filiz'in de üzerlerindeki yorgan kayıp gitmiştir. Savrulmuş geceliklerin geniş etekleri altında çocuksu ama bembeyaz, biçimli bacaklar.

Nur sırtüstü uzanmıştı, Filiz'se kıvrılmıştı iri bir virgül gibi. Hırçın. Uykusunda bile. Kaşları, göz kapakları, dudakları, saçlarının telleri.

Bir ara:

— Hadi be, pis! diye sayıkladı.

Bu, bir duvar ötede kocasıyla yatmakta olan anneye gitti. Anne uyanıktı. Onların da başuçlarında kanatları açık pencere. Lâcivert gökteki ay onların da yüzlerine vuruyordu. Ama Nur'la Filiz'in yüzlerine vurduğu gibi değil. Vursa bile, Nur'la Filiz'in yüzlerindeki kadar cıvıl cıvıl mı? Hayır. Hafif de olsa kırışıklar.. Hele baba'nın yüzündeki kara sakal? Ay ışığı bu yüzde mutsuz. Ona kalsa Filiz'le Nur'unkiler gibi yüzleri bırakıp, böylesine sakallı, böylesine asık, böylesine uykuda bile sıkıntılı yüzleri nuruyla yıkamazdı!

Anne'nin aklında çorap atölyesi.

Evet, ustaydı adam, ustabaşıydı hem de ama, ne çıkacaktı?

«— Karımı boşar seni alırım Leman. İnanmıyor musun? Vallaha da alırım, billâha da. Sen yeter ki he de!»

İçini çekti.

«He» dedi. Sonra? Boşanacak kocasından. Bakalım boşayacak mı? Boşadı. Çocuklar? Yetişmiş, kocaman iki kız, öteki. Öteki olmasa haydi neyse. Filiz'le Nur pek pek birkaç yıl sonra evlenirlerdi. Küçük vardı. Ne diye, ah ne diye doğurmuştu sanki bu küçüğü?

— Ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim!

Annenin aklı en küçüğü ne diye doğurduğundan, büyük kızına kaydı. Gene boyuna sayıklıyordu. Her gece, her gece bu. Uykuda âdeta kavga ederdi. Filiz'in gününü nasıl geçirdiğini tıpa tıp anlamak için geceyi, uykuya geçmesini beklemek yeterdi. Bir sayıklama, o gün neler olmuş, kimler takılmışsa uykuda bır bır...

Çok da sıkıydı ağzı. Semt delikanlılarından geçtim, bakkal gibi, kasap gibi, manav gibi, en çok en çok da taksitçi gibi... Taksitçiye uğramalıydı yarın. Borcun birikmesi önemli değil, önemli olan kocası. Kendine, kızlarına bir şey almıya görsün. Hemen gözleri iri iri, iğrenç iğrenç açılır, başlardı:

«— Ne o? Bakıyorum boğazınızdan arttı, üste başa harcıyorsunuz.. Allah versin. Anlamıyorum, bir çorap işçisi boğazından ayırıp da süse, fontaziyeye...»

Bin kerre söylemişti Filiz: «Babacığım fontaziye değil, fantaziye!» diye. Kime dersin? Kimi dürtersin? Adam yontulmaz odun. «Fontaziye, fontaziye...»

«— Dilini eşek arısı soksun emi?»

Böyle demişti bir gün.

Adam hemen anlam çıkarmıştı bundan:

«— Soksun da gebereyim diye mi?»

«— Bak. Hemen de mâna çıkarma!»

«— Evet evet. Gebereyim diye. Ben de istiyorum gebermeyi. Ölüm, benim gibi işini gücünü kaybetmiş bir aile reisi için kurtuluş yolu ama, ne yapayım? Herkes ölümden korkar, yaşamıya dört elle sarılır, ben üstüne üstüne gidiyorum, bulmuyor. Ne yapayım?»

Acımıştı o sıra çok. Ama bilmiyordu acındığını. Hiçbir zaman da bilmiyecekti. Şurda oturur, kahırlı kahırlı konuşur, ağlamaklı olur, yanına varıp da okşamağa kalksa, tersleyiverir:

«— Geri dur, geri dur iyi gün dostları, geri dur!»

O zaman eli ayağı buza keser, kaldırıp bir şey vurmak geçer içinden. Bütün gün koca İstanbul kazan, o kepçe, zıran zıran gezer dolaşır. O kahve senin, bu kahve benim. Nerde eski günlerinin tanığı eski partili VC. li arkadaşları var, gider onları bulur. Ne konuşurlar? Artık eksik bir lâflar mı ederler? Yenileri mi çekiştirip atar tutarlar? Bir şey değil, enseleyip atacaklar içeri, o zaman da elinde yemek kabı, hapishane kapıları bekle!

— Rica ederim, kendinize gelin!

Filiz, gene Filiz, hep Filiz. «Rica ederim, kendinize gelin!»le kimi paylıyordu acaba? Birinde Beyazıt'a gidiyorlardı. Mavi, kocaman pırıl pırıl bir hususi yanlarında durmuştu. Direksiyondaki ince, siyah bıyıklı beyefendi gayet kibar:

«— Buyurmaz mısınız?» demişti.

Filiz hemen dikilmişti:

«— Niçin buyuracakmışız? Bizi nerden tanıyorsunuz?»

Adam pişkin, kurt:

«— Tanımıyorsam bile...»

«— Evet?»

«— Tanışırız şekerim!»

Filiz açmıştı gene ağzını:

«— Terbiyesiz, ben nerden şekerin oluyormuşum senin?»

Deli kız, ah deli kız. Gerçekten de çok deli dolu, çok lâfı ağzındaydı. Kimseyi beğenmez, zenginmiş, güzelmiş kulak asmazdı. «Benim sevebileceğim erkek herşeyden önce beni anlamalı!» diyordu. Ne demekti bu? Erkek erkekti, kadın da kadın. Hiçbir erkek, hiçbir kadını anlamak zorunda değildi. Hele erkek zengin, üstelik yakışıklıysa...

Kocası, yanında, bir yandan bir yana homurtuyla döndü.

Kocasına göre de erkek erkekti, kadın da kadındı. Kocasına kalırsa, erkeğin güzeli, çirkini, genci yaşlısı olmazdı. Erkeğin erkekliği işinden, gücünden, kazancından belli olurdu. Bir gün açık açık konuşmuşlardı bu meseleyi:

«— Şu taksitçi var ya taksitçi?»

«— Hangi?»

«— Şu canım, köşe başındaki..»

«— Evet. Ne olmuş?»

«— Filizi sordu benden..»

«— Ne diye?»

«— Kaç yaşında diye..»

«— Ne yapacakmış?»

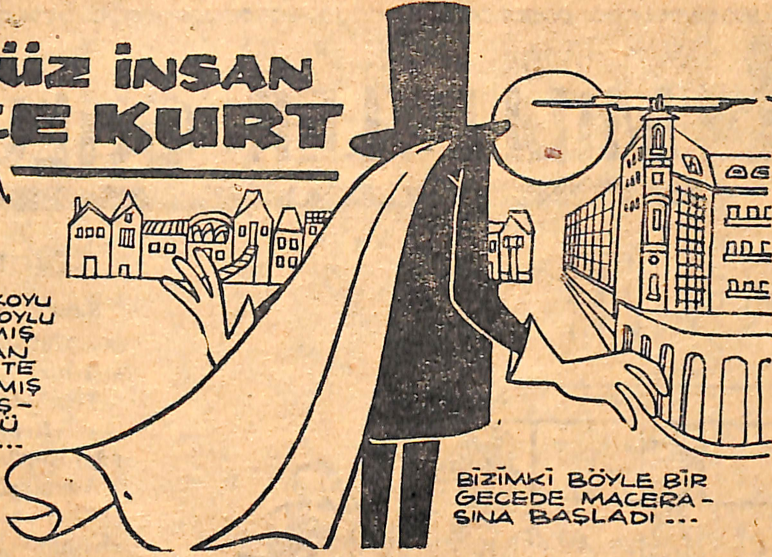
«— Bilmem, sordu işte.»

«— Oğluna moğluna mı isteyecek yoksa?»

İşin bu yanını kocasına açamazdı tabii. Kendisi için sormuştu yaşını Filizin. «Kaç yaşında? Çok hoşuma gidiyor. Lâkin çok da aksi. Aksi olmasa... Hiç yani, ne çıkar canım? Kim ne bilecek? Kız olsun, bana ne kızlığından? Canım bana ne dedim ya? Kadın mı? Sen mi? Kadın olduktan sonra senin suyun çıkmadı ya! Benim maksadım körpe, el değmedik yavru. Eeeh, ne yani? Vaktiyle sen de kızın gibi körpe değil miydin? Bitti.

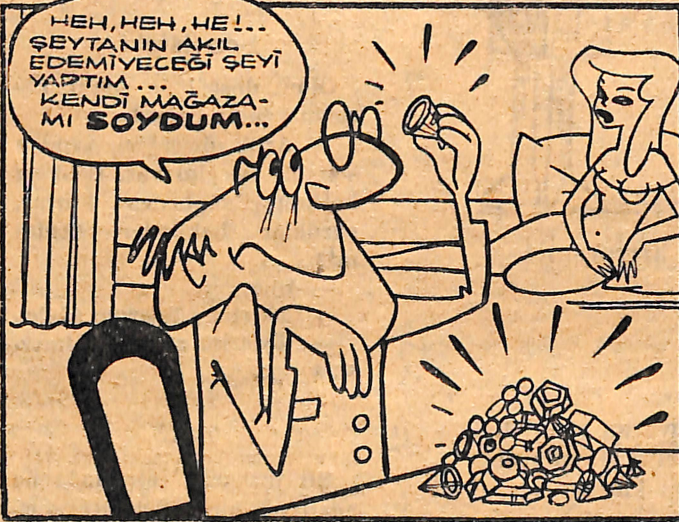
(Arkası var)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

ŞEHRİN UZAK BİR KÖŞESİNDE İKİ VATANDAŞ:

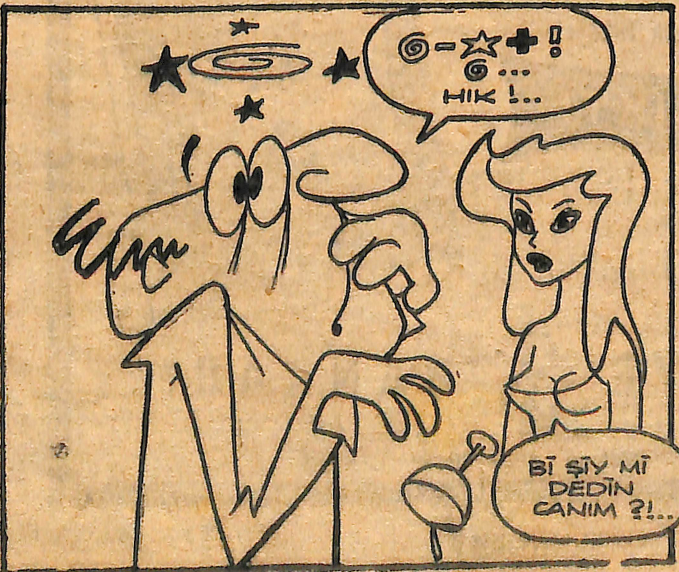

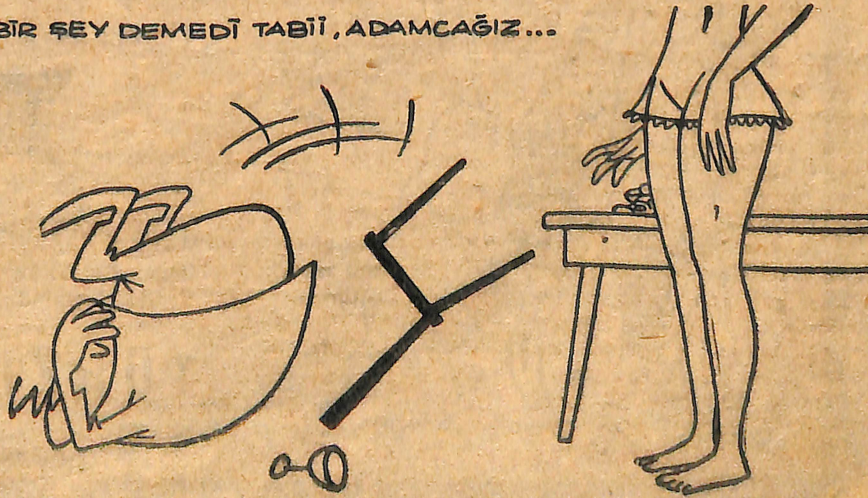

DEVAMI VAR

MiLLETLER GüLüYOR

Ah, şu kadınlar!

Bir Amerikalı, Londra'nın meşhur gorilli barından içeri girer. Barın öbür ucunda duran gorile şöyle bir baktıktan sonra barmene:

— «Benim için bir viski, karşıdaki «Sevgilim» için de bir şampanya...» der.

Müşterinin kendisinden bahsettiğini anlayan hayvan, acaip sesler çıkarınca, Amerikalı:

— «Siz ona bakmayın, dediğim gibi, bana bir viski, ona da bir şampanya...»

Barmen istenilenleri getirince, goril şişeyi kaptığı gibi adamın kafasına fırlatır. Yediği darbeden sendeleyen Amerikalı kendine gelir gelmez mütebessim bir eda ile:

— «Ah, şu kadınlar!..... der «Kürk mantoyu giyince hemen değişiveriyorlar, yanlarına yaklaşılmıyor!»

* * *

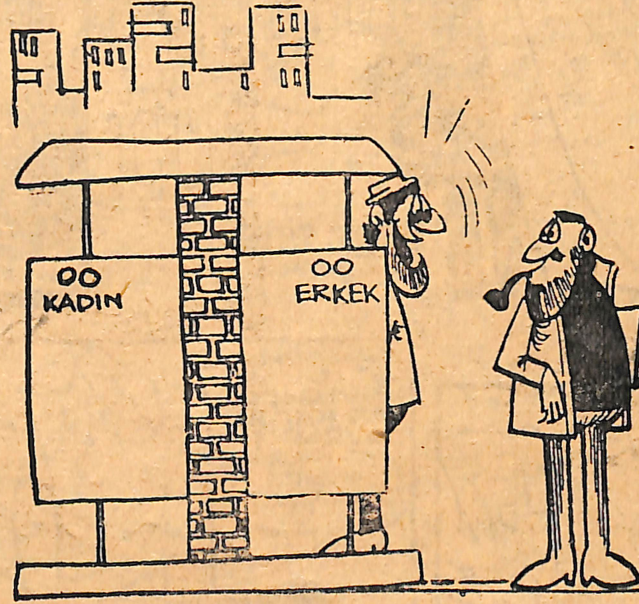
Teksaslı...

Teksaslı bir turist, bir İtalyan tercümanla beraber Vezüv yanardağına çıkmışlardı. Tercüman turistin hayretini görünce sırıtarak söze girişti:

— Ne kadar hayret etseniz yeridir, mister, dedi. Teksas'ta böyle bir yanardağ yok değil mi?

Turist kayıtsızlıkla cevap verdi:

— Yok ama, şayet olsaydı bizim Teksas itfaiyesi dakikasında söndürürdü.

— Üstad, bir saattir içerde ne arıyorsun?
— Mevzu!

Havyar Kralı!..

Amerikada bir genç, Havyar Kralı tarafından kabul edilmesi için o kadar çok ısrar eder ki; randevusu olmamasına rağmen sekreter onu kralın yanına götürür.

Genç adam odaya girer girmez,

— «Mr. Smith» der... «Size bir milyon dolarlık kâr sağlıyacak bir yol göstermeğe geldim.»

Bir milyon lâfını duyan Havyar Kralı heyecanla,

— «Buyurun sizi dinliyorum...» diye cevap verir.

— Sizin kızınız var, değil mi?

— Evet var, Gladys...

— Ona iki milyon dolar tutarında bir drahoma veriyorsunuz, öyle değil mi?

— Evet ama, sizin işinizle bunun alâkası ne?

Genç adam ciddiyetle cevap verir:

— Eğer ben, Gladys'le evlenirsem, bir milyon dolar drahomaya razıyım.

Nasıl olsa!

Şapka mağazasından içeri giren adam, bir kadın şapkası ister.

Tezgâhtar kız,

— «Rengi, biçimi, boyu nasıl olsun?» diye sorunca,

Adam şöyle cevap verir:

— Rengin, biçimin hiç ehemmiyeti yok, nasıl olsa yarın karım gelip değiştirecek.

* * *

Son istek!

Ölüm döşeğinde adam, karısını yanına çağırdı.

— Artık öleceğim, senden son bir isteğim var. Beni şu korkunç şüpheden kurtar, çocuklar hakikaten benim mi?...

— Ama...

— Çok rica ediyorum söyle..

— Söylerim ama, ya ölmezsen!

* * *

Zekâ

Bir masanın etrafında üç adam ve bir köpek oturmuşlar harıl harıl poker oynuyorlardı. Bir aralık içlerinden biri:

— «Hayret doğrusu...» dedi. «Hiç bu kadar zeki hayvan görmemiştim!...»

Sahibi,

— «Pek o kadar da zeki değildir...» diye cevap verdi. «Meselâ, eline iyi kâğıt gelince hemen kuyruğunu sallıyor...»

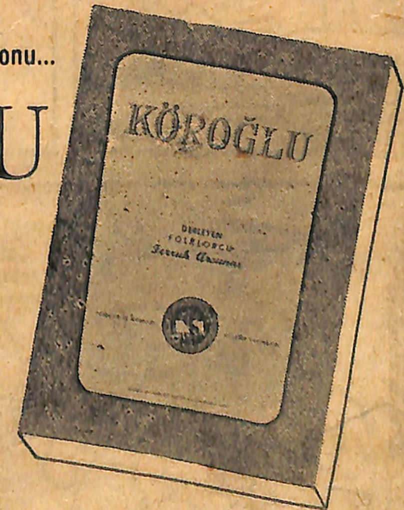
Halkın heyecanını asırlarca nesilden nesile devam ettiren bir konu...

KÖROĞLU

(Türkülü Büyük Halk Hikâyeleri)

ÇIKTI

Derleyen:
Folklorcu Ferruh Arsunar
Umumi Tevzi Yeri:
ANIL KİTABEVİ
Cağaloğlu, Vilâyet Karşısı
No. 11, İstanbul

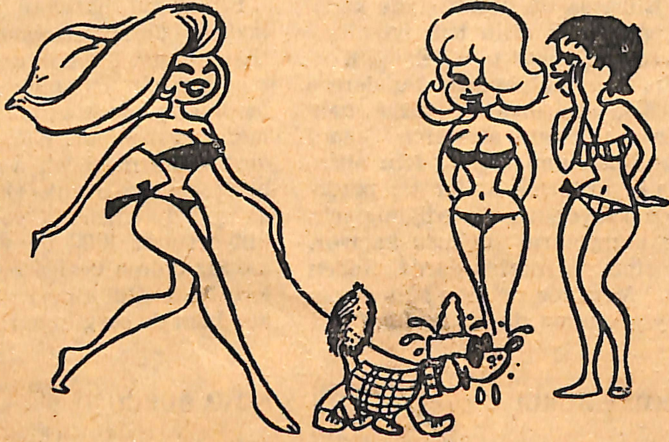

TÜRKİYE İŞ BANKASI

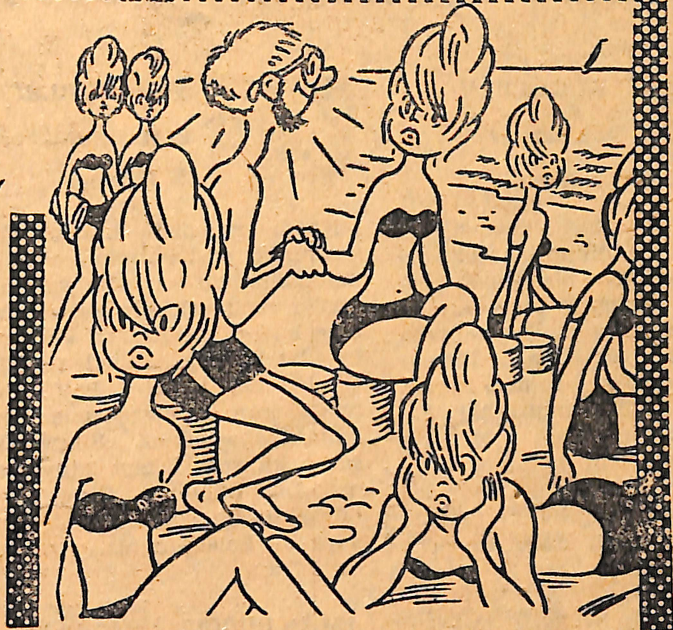
çeşitli yayınlarıyla da kültürün hizmetindedir

Faal: 4730—174

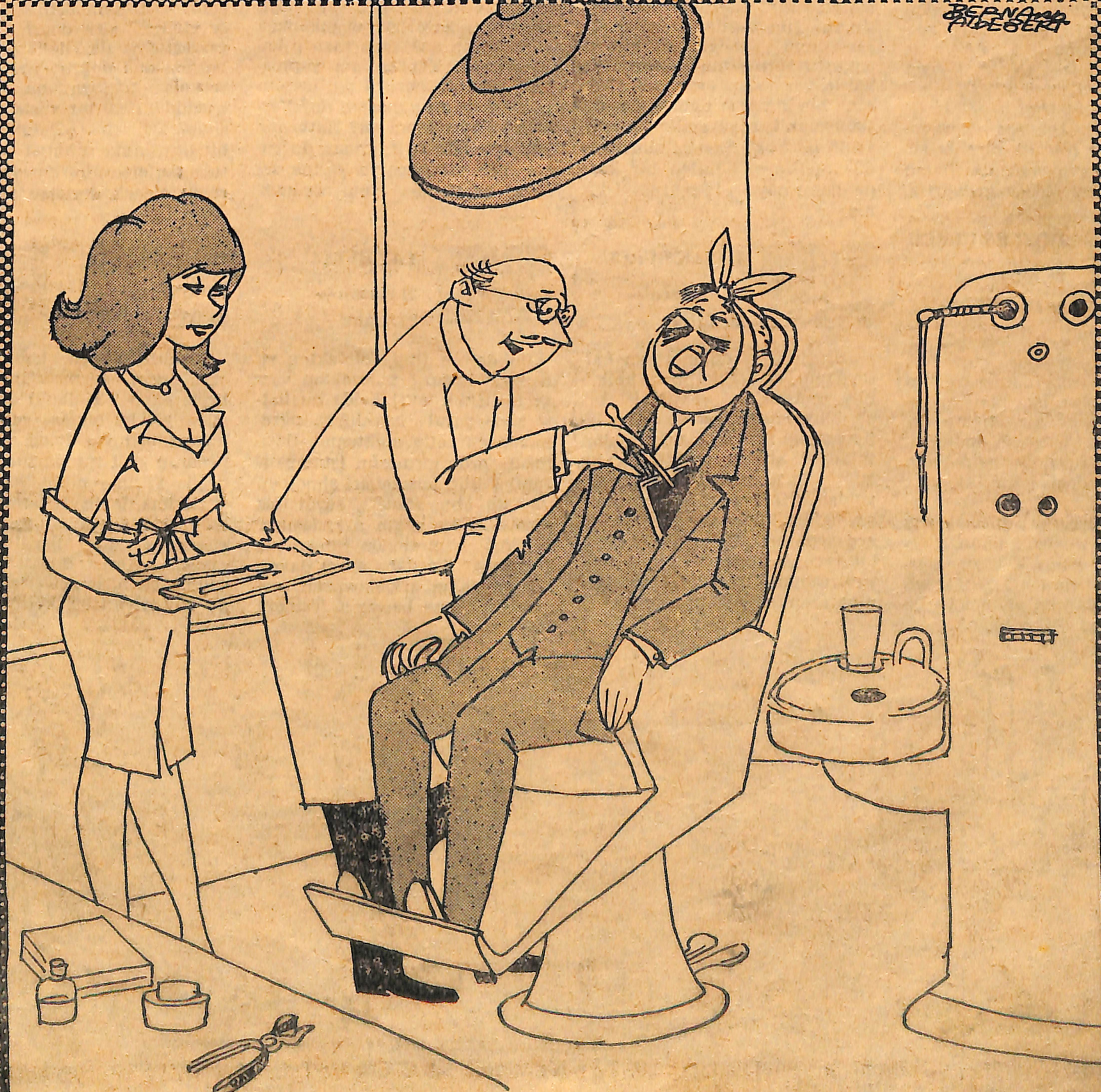
Dünya Karikatürleri

—NE ZARİF KADIN... ŞU KÖPEĞİN ŞIKLIĞINA BAK!

—OOO, BAYAN İNES,.. SİZİ BUGÜNÜN GENÇ KIZLARINDAN NASIL AYIRDEDEBİLDİĞİME ŞAŞIYORUM!

DİŞÇİ - ÇEKERKEN BİRŞEY HİSSEDERSENİZ, HEMEN SÖYLEYİNİZ!

Yıldız Falı... Yıldız Falı... Yıldız Falı

KOÇ BURCU

21 Mart — 20 Nisan

Allah çektirmesin ama siz ne çekiyorsanız dilinizden çekiyorsunuz. Bu kadar olsa haydi neyse. İpini çektiğiniz kapıların da haddi hesabı yok. Kara sevda çektiğiniz pek iddia edilemez ama, ona karşı zaman zaman hasret çektiğiniz muhakkak. Fakat artık tamamiyle müsterih olabilirsiniz. Bu haftanın ortasında ona öyle bir kavuşuş kavuşuyorsunuz ki bütün gayretinize rağmen bir daha da savuşamıyorsunuz.

YENGEÇ BURCU

21 Haziran — 20 Temmuz

Kendi iradenizi kullanacağınız yerde başkalarının tesirinde kaldığınız için bu hafta sıkıntılı günler geçireceksiniz. Zaten şimdiye kadar başınıza ne geldiyse hep bu kalmak fiilinden geldi. Okulda hep ikmale kalıyordunuz. Sonra randevularınıza geç kalmağa başladınız. Şimdi sizi seven kimseye lâkayt kalıyorsunuz. Dikkatli olun. Biraz daha böyle devam ederseniz bir gün yaya da kalabilirsiniz.

TERAZİ BURCU

21 Eylûl — 20 Ekim

Bilhassa bu hafta içinde kaderi zorlamak sizin için iyi olmayacaktır. Diğer tavsiyeler: Kendinizi ve radyonuzu bu derece ısrarla dinlemekten vazgeçmelisiniz. Oturup saatlerce kendi kendinizi dinlediğiniz için sizin, gece yarılarına kadar tiz perdeden radyonuzu dinlediğiniz için de komşuların uykusu kaçıyor. Başınız da müthiş darda. Neden mi? Mevsime rağmen hâlâ şapka giyiyorsunuz da ondan.

OĞLAK BURCU

21 Aralık — 20 Ocak

Bütün bu haftanın mesut olaylarla dolup taşmasını mı istiyorsunuz? Şu halde gayet sakin, son derece mutedil ve her bakımdan soğukkanlı davranmanız icabediyor. Kim ne derse desin aldırmayacak ve tarafsız bir tebessümle güleceksiniz. Sağa sola bakmak da yok. Çünkü biliyorsunuz ikisi de yasak bölge. Siz daima ileriye bakın. Böylece hem adınız ileri görüşlü çıkar hem de sevgiliniz rahat eder.

BOĞA BURCU

21 Nisan — 20 Mayıs

Geçen hafta maruz kaldığınız soğuk şakanın etkisinden henüz kurtulmuş sayılmazsınız. Öksürüğünüz devam ediyor, mendil dayandırmakta da bir havli güçlük çekiyorsunuz. Yine halinize şükretmelisiniz. Çünkü şayet kadınsanız kısmetiniz Şükrü, erkekseniz de Şükran isimli birinden açılacak. Böylece «Herkese şapur supur bize de yarabbi şükür» diye geveleme derdinden de kurtulmuş olacaksınız artık.

ASLAN BURCU

21 Temmuz — 20 Ağustos

Bunun böyle olacağı belliydi zaten. Ama kabahat kimde? Sizde tabii. Büyük sözü dinlememekte ısrar ederseniz bu hafta başınız yine derde girebilir. Kararlarınızı sandviç yer gibi ayaküstü vermekten vazgeçmeli, karar vermeden evvel de güvenilir bir kimseye danışmalısınız. Danışmak için güvenilir bir kimseniz mi yok? Şayet numarayı düşürebilirseniz lütfen bir kere de danışmaya başvurun. Olur mu?

AKREP BURCU

21 Ekim — 20 Kasım

Sizi mahveden nedir biliyor musunuz? Sadece tereddüt. Gerçi lüzumlu kararları vermekte güçlük çektiğiniz pek vaki değil ama sıra kararları uygulamağa gelince son dakikada şaşırıp kalıyorsunuz. Yapsam mı yapmasam mı? Gitsem mi gitmesem mi? Alsam mı almasam mı? Versem mi vermesem mi? Hayatınız papatya falından farksız doğrusu. Ama siz papatya yerine sadece saçlarınızı yoluyorsunuz. Yazık.

KOVA BURCU

21 Ocak — 20 Şubat

Müstesna günlerin arifesinde olduğunuz muhakkak. Yıldızınız pırıl pırıl. Şansınız birdenbire açılıyor. Ufukta beliren yeni bir sevgilinin size doğru süratle yaklaştığına da şüphe yok. Kollarınızı ona doğru uzatmış heyecanla bekliyorsunuz. Netice başdöndürücü bir vuslat mı dersiniz? Bu, Meteorolojiye bağlı birşey... Ama orantısı ters. Fırtına derlerse korkmayın. Hava sakin olacak derlerse felâket.

İKİZLER BURCU

21 Mayıs — 20 Haziran

Hafızanızın pek kuvvetli olduğu ileri sürülemez ama, onu nedense bir türlü unutamıyorsunuz. Gündüz hayalleriniz, gece de rüyalarınız hep onunla dolu. Duruyor duruyor mütemadiyen garip düşüncelere dalıyorsunuz. Size dostça bir tavsiye... Hazır havalar da ısınmışken garip düşüncelere dalacağınıza plâja gidip denize dalın. Geçmişe mazi, yenmişe kuzu, geleceğe de tazı derler... Siz, maziyi geçin, hâlinizde yiyip için, istikbali de iyi ölçüp biçin!

BAŞAK BURCU

21 Ağustos — 20 Eylûl

Sürprizlerle dolup taşan haftayı nihayet geride bırakabildiniz, ama neler çektiğinizi bir siz biliyorsunuz bir de Allah biliyor değil mi? Şu halde Allahın bildiğini kuldan saklamağa lüzum yok. Kendinizi en kestirme yoldan affettirmek istiyorsanız sevdiğiniz kimseye herşeyi kısaca anlatın. Uzun boylu tafsilât vermek abes. O herşeyi biliyor. Çünkü geceleri uyurken muntazaman sayıklıyorsunuz.

YAY BURCU

21 Kasım — 20 Aralık

Bu derece titiz olmaktan ve herşeye kusur bulmaktan vazgeçmelisiniz. Aksi halde bu hafta yine hayal kırıklığına uğramanız kuvvetle muhtemel. Başınızın derde girmesini istemiyorsanız bütün ihtimalleri şimdiden dikkate alın. Meselâ, sevdiğiniz kimsenin en yakın arkadaşınızla flört etmesinden mi korkuyorsunuz? Siz daha evvel davranıp en yakın arkadaşınızın sevgilisiyle flörte başlayın. Tamam mı?

BALIK BURCU

21 Şubat — 20 Mart

Gizliliğe olduğu kadar hiçbir şeye önem vermediğiniz tecrübeyle sabit. Halbuki sizin için çıkar yol bu olmasa gerek. Sevdiğiniz biri var fakat aşkınızı nedense gizli tutuyorsunuz. Kâfi değil. Yaşınız nüfus kâğıdında, gözleriniz de siyah camlar altında gizli. Biraz daha böyle devam ederseniz adınız kapalı kutuya çıkacak. Aman dikkatli olun... Günün birinde açıverirler kutuyu söyleyiverirler kötüyü.

Şişede durduğu gibi...

Durmaz!

GRAFİKA

Tablet 0,50

Kalmet

Baş - diş - Omuz ve bel ağrıları, yanık ve kırıklarda ağrıyı hemen keser.

Ak. 176

ikinci Baskı

GÖÇ

Birinci baskısı 20 günde satılıp biten roman!

* **GÖÇ, Yusuf Ziya Ortaç'ın romanıdır.**
* **GÖÇ, Güzel türkçenin en güzel romanıdır.**
* **GÖÇ, İlk baskısı 20 günde satılıp biten romandır.**
* **GÖÇ, Bizim evimizin, bizim hayatımızın, bizim aşkımızın romanıdır.**
* **GÖÇ, Size bir devrin hayatını, insanlarını, duygu ve düşüncelerini tanıtacaktır.**

GÖÇ

* **En iyi kâğıda, en güzel harflerle basılmıştır.**
* **GÖÇ, iplik dikişle dikilmiştir.**
* **GÖÇ, beyaz karton kapak içindedir.**
* **GÖÇ, beş renkli, kuşe kuvertüre sarılmıştır.**
* **GÖÇ, her yerde 5 liradır.**
* **GÖÇ, bütün siparişler, taahhütlü olarak gönderilir.**

Umum Satış Merkezi:

* **AKBABA yayınevi. Divanyolu, Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, daire 3 — İstanbul.**

Ak. 177

Bu cüzdan ile ...

TÜRKİYE
EMLÂK KREDİ
BANKASI

Basın - 8746 - A - 5495 - 178

Bir Rüzgâr Esti!

Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel şiirleri ve

BİNNAZ

isimli 3 perdelik manzum trajedisi bu kitapta toplanmıştır.

Fiatı 5 Lira

Politika Edebiyatımızın Şaheseri

Gün Doğmadan

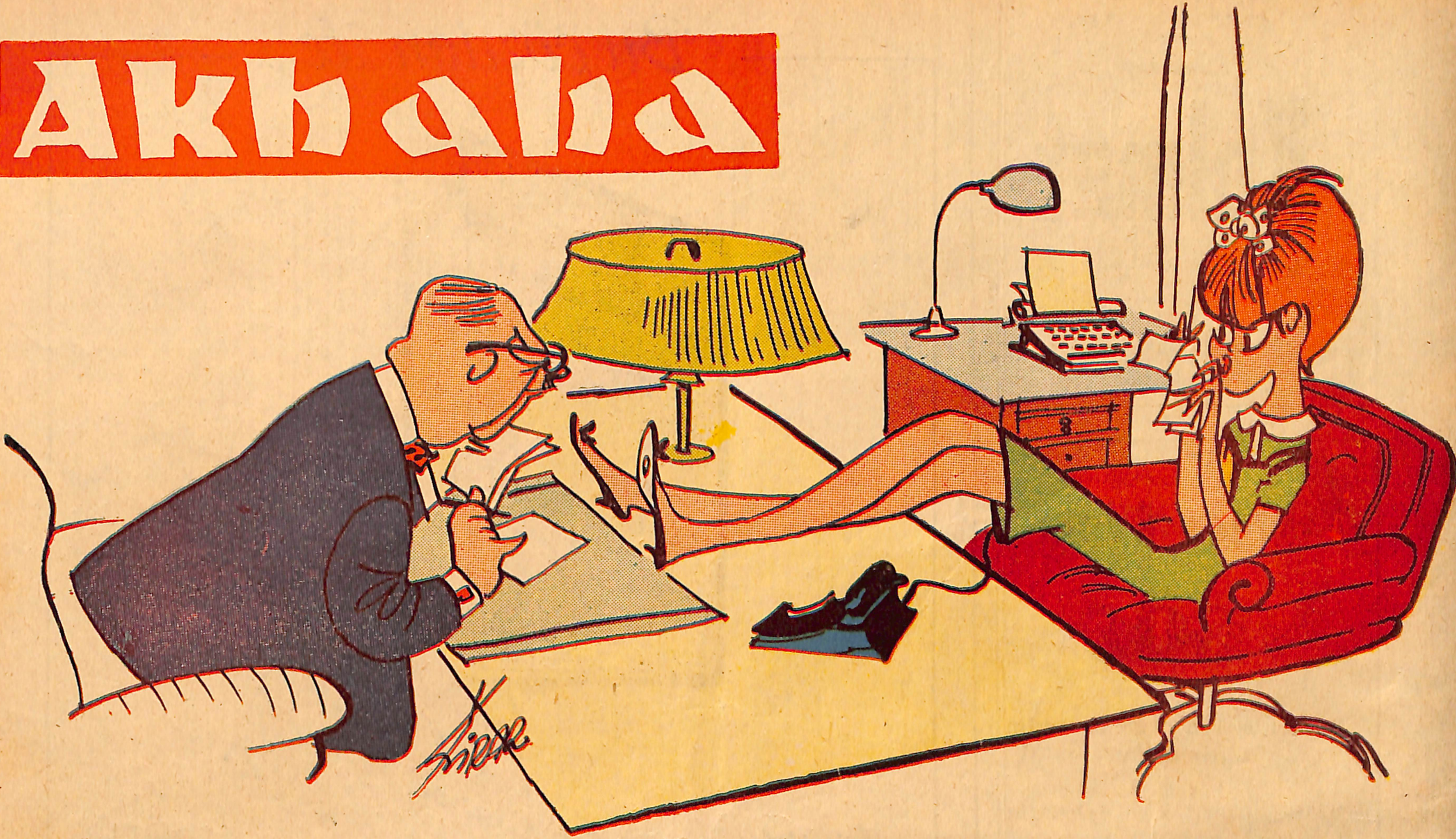
Yusuf Ziya Ortaç, Akbaba'da çıkmış başyazılarının en güzellerini bu kitapta toplamıştır.

Fiatı 5 Lira

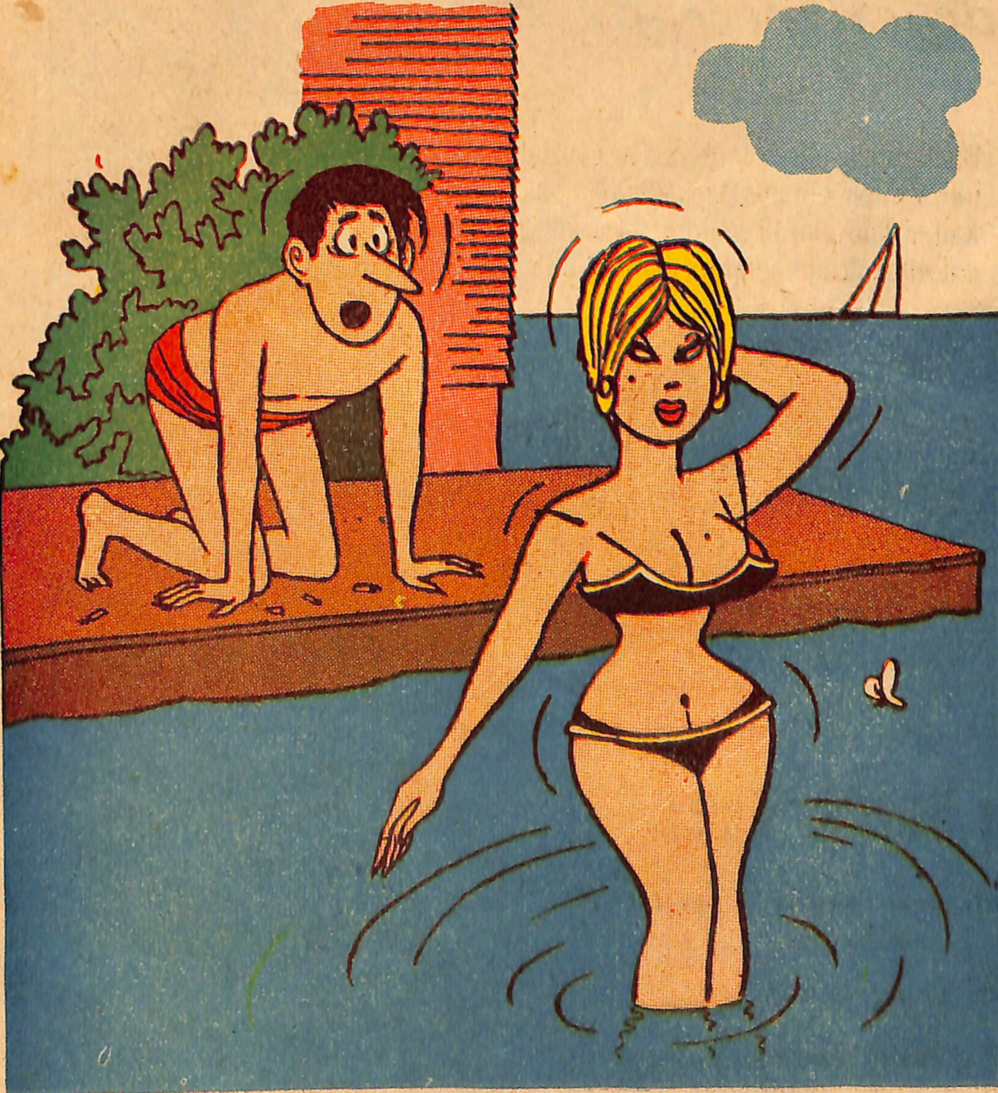
Umum satış merkezi:
AKBABA - Divanyolu, Klodfarer caddesi No. 8 - 10 İstanbul

Ak 179

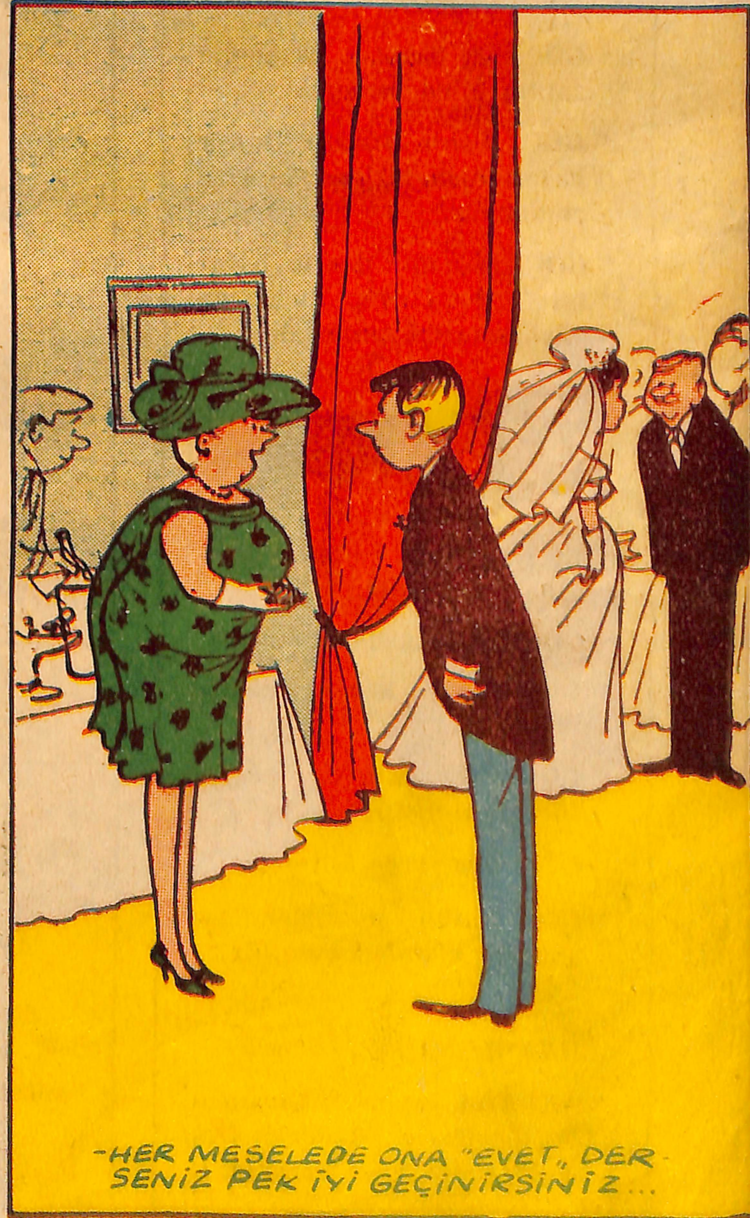
Akbaba

-TERBİYESİZLİĞİMDEN DEĞİL. AYAKKABILARIMIN NE HALDE OLDUĞUNU GÖSTERMEK İÇİN BÖYLE OTURUYORUM!

-EVET ŞEKERİM, SENİNLE DÜNYANIN ÖBÜR UCUNA KADAR GELİRİM AMA BU KADAR SOĞUK SU İÇİNDE DEĞİL!

-HER MESELEDE ONA "EVET" DERSENİZ PEK İYİ GEÇİNİRSİNİZ...